BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

2007 KARABÜK ÜNİVERSİTESİ

Karabük Üniversitesi Yayınları

Yayın Koordinatörü
•
Bünyamin GÜN
Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

Basım Tarihi
•
2020

Düzenleyen
•
Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı

© Bu kitabın tüm hakları Karabük Üniversitesi'ne ait olup, tümünün ya da bölümlerinin herhangi bir yolla çoğaltılması, yayınlanması ancak Karabük Üniversitesi'nin yazılı izni ile olabilir.

"Kitapta yer alan tüm hikayelerden yazarları sorumludur."

İÇİNDEKİLER

BÜNYAMİN GÜN — 5
Önsöz

AYSUN EMECAN — 6
Umudun Penceresi

BENGİSU KALIP — 10
Bu benim hikayem, bizim hikayemiz ...

EBRU DELİHASANOĞLU — 14
Kadirşinas

FİDAN ÖKMEN — 18
Tekdüze

GÜLCAN KORKMAZ — 22
Bizim Horoz

GÜLÜZAR KAYAHAN — 32

HİLÂL YILMAZ — 38
Zor Bir Yaşam Mücadelesi

MAHMUT BAŞARAN — 42
Temizlikçi

MEHLİKA ÇALIŞKAN — 56
Düşüncelerini Farklı Kıl!

MEHMET EMİN YEL — 64
Kutlu Tohum

RABİA BİLGÜ — 76
Çocukluğumdan bana kalanlar

TARIK GİRAY ERDOĞAN — 84
İsimsiz Sürüklenme

VEFA ANLAĞAN — 94
Tak-Tak-Tak

YASEMİN ÖĞÜTCÜ — 100
Mezarlık

ZÜBEYDE KAVAK — 104
Asaf / Kapana Kısılmak

ÖNSÖZ

Üniversitemiz ve şehrimizin kitaplığına katkıdabulunmak için"Bu Bizim Hikâyemiz" başlığı ile seri halde yayınlamayı planladığımız ikinci eserimizi de hem beğeninize hem de istifadenize sunmanın gururunu yaşıyoruz.

90'nı aşkın ülkeden ve de 81 ilimizden eğitimüzereüniversitemize gelen ellibin civarındaki öğrencimizin her biri kendi içinde farklı farklı cevherler barındırıyor.Edebiyata yatkınlığı olan, ilgi duyan, kalemine ve yüreğine güvenen, inanan öğrencilerimizin içindeki cevherleri çıkarmalarına ve işlemelerine fırsat vermek için elimizden gelen tüm imkanları seferber ediyoruz. Projenin duyurulması ile başlayan sürecin ardından aldığımız olumlu geri dönüşlerle doğru yolda olduğumuzu ve de gerçekten içimizdeki cevherleri harekete geçirdiğimizi bize çok net göstermiş oldu.

Atalarımız "su akarken testiyi doldurmak gerek" diye içinde bulunduğumuz zaman diliminde gördüğümüz fırsatlardan azami ölçüde istifade edebilmeyi bizlere tavsiye ediyor. Siz kıymetli öğrencilerimiz kabiliyetinizi geliştirebilmek için bir adım atarken biz de yarının en büyük, en kaliteli, dünya çapında tanınmış yazarları arasında yer almasını istediğimiz siz değerli kalem sahiplerini yetiştirme fırsatını yakalamış olacağız.

"Kalbim ellerinde bir kalem; İster mutluluk yaz bana, ister elem"

Hz. Mevlâna

Sağlıklı, mutlu, huzurlu günlerde aynı havayı solumak dileğiyle... Hoşça kalın.

Bünyamin GÜN

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

AYSUN EMECAN

"10 Mart 1990 tarihinde, Samsun'un Tekkeköy İlçesi'nde doğdu. İlköğrenimini Kerpiçli Köyü İlköğretim Okulunda, ortaöğrenimini Necati Akçağlılar Anadolu Lisesinde tamamladı. Aksa Tarım İşletmeleri ve Orman İşletme de belli bir dönem çalıştı. 2016 yılında lisans öğrenimi için Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü'ne kaydını yaptırdı. Ayrıca Açık öğretim Anadolu Üniversitesi Adalet Bölümü'ne devam etmektedir."

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

UMUDUN PENCERESİ

Herksin bir umudu vardır.....bir kaybedişi.....bir de hikayesi. Benim hikayemde 20 yaşında başladı.

Sene 2010 liseyi bitireli 3 yıl olmuş, bir markette çalışıyorum aileme destek olmak için hem de açık öğretim Türk Dili ve Edebiyatı okumaktaydım. O yıl markette bir aile ile tanıştım daha doğrusu onlar beni görüp beğenmiş ve tanımak istemişler. Bilirsiniz her zaman ki hikayeler... Sonra o dönemki psikolojim veya duygularım doğrultusunda benim de aklıma yattı bu evlilik işi, mutlu bir ailem, yuvam olsun istedim her genç kızın hayal ettiği gibi. Ama yanıltı hayat beni. 6 yıl evli kaldım bir de kızım oldu. Okuluma da devam edemedim yarım kaldı, gerçi bu konuda destek vermediler aksine köstek oldular bana. Neymiş evli kadın okumazmış falan... Hiç hayal ettiğim gibi bir evlilik olmadı çok kötü ve acı zamanlar atlattım. Şimdi ise yaşadıklarım beni o kadar etkilemiş ki artık evlilik, birliktelik sözlerinden korkar oldum. Canım kızım, onu çok seviyorum ve çok özlüyorum. Ayrıldıktan sonra aldılar onu benden, göstermemekle tehdit ettiler, 4 yaşlarındaydı o zaman. Ben baba ocağına geri döndüm pılımı pırtımı toplayıp, artık bana geriye onlar ne bırakmışsa. Çünkü benden önce eve gelip tüm eşyaları toparlayıp götürmüşlerdi. Gerçi artık hiçbiri önemli değildi, her şeye nefret ile bakıyordum.

Biz 3 kız kardeşiz, babam ben 5 yaşındayken Almanya'ya gitti. 2 – 3 sene de bir geliyordu fakat bir yabancı gibi. Biz pek baba sevgisi ve ilgisi göremedik hala da göremiyoruz desem yeri vardır.

Annem ben 23 yaşındayken vefat etti, annenin yerini hiçbir şey dolduramıyor. Sene 2015 ocak ayı ben ayrıldım eşimden fiilen, benim olayımı duyan babam da yanımda o sıralar. Çok sinirli ,evlenmemi hiç istemiyordu, okumamı istiyordu hep. Ben de çok severdim okumayı hala öyleyim gerçi bu sevgi hiç bitmeyecek. Herkes bana acıyarak bakıyor, ne olacak bu kızın hali şimdi diyorlardı. Ben ise kararımı çoktan vermiştim. Babama üniversite sınavlarına hazırlanacağımı söyledim. Aradan geçmiş 9 sene ben liseden mezun olalı. Kızım da yok yanımda aldılar onu benden göremiyorum. Her gece yastığa başımı koyduğumda döktüğüm gözyaşlarını bir ben bir Allah bilir. Kalbim sökülmüştü sanki yerinden, o kadar kötü bir duygu ki kimsenin başına gelmesin. Babam Almanya'ya geri dönecek, kardeşlerim de evli annem yok, ben ne yapacağım tek başına o evde.

İnsanın hayatta bazı dönüm noktaları olur. İşte 2016 yılı benim hayatımın dönüm noktası oldu.Babam beni Bursa'ya bir akrabamızın yanına gönderdi. Onların kızı da o sene üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Beni de onunla birlikte dershaneye gönderdiler ama oradaki hocalar bana çok geç kaldığımı ve konuları bana baştan anlatamayacaklarını söylediler. Sadece hafta da 2 gün yapamadığım sorular üzerinden konuları anlatırız dediler. Ben gece gündüz uyumadan çalıştım, videolar izledim. Tek başıma, başka bir memlekette, çok az tanığım insanların yanında mücadele etmeye çalışıyordum. Ve iyisiyle kötüsüyle sınavlarım çok iyi geçti. Karabük Üniversitesi Coğrafya Bölümünü kazandım. O kadar mutluydum ki anlatamam. Babamın bile gözlerinde hem şaşkınlık hem sevinç belli oluyordu. Çünkü kimse kazanacağıma inanmıyordu.

Komşular, akrabalar aradan onca sene geçmiş, çok geç kaldı başaramaz diyorlardı. Ama başardım, kazandım.

Sene 2020 bu sene 4. yılım mezun oluyorum çok da mutluyum. Ve bundan sonraki hayatımı sahip olduğum azim, istek, sabır ve inançla çok güzel yerlerde olacağıma inanıyorum. Umarım ki böyle hikayeler başka birilerinin hayatına örnek olur, umut verir, yol gösterir.

BENGİSU KALIP

1999 yılında Ankara da doğdum. Lise eğitimimi 2017 yılında Fatma-Hacı Hüseyin Akgül Mesleki ve Teknik Anadolu lisesinde Grafik Tasarım ve Fotoğrafçılık bölümü okuyarak ve Başkent Üniversitesinde lise son stajımı yaparak tamamladım.
2019 yılında Karabük Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünü kazandım fakat Fethi Toker Güzel Sanatlar Fakültesinin yetenek sınavına katıldım. Resim bölümü ve Grafik tasarım bölümüne kayıt yapma hakkı kazandım ve şuan Grafik tasarım bölümü 2.Sınıf öğrencisiyim.

Bu benim hikayem, bizim hikayemiz ...

Hayatımız boyunca en iyi yerlerde olabilmek için çabaladık, en iyi üniversite, en iyi iş ve güzel bir kariyer sahibi olmak için. Çoğumuz ilkokulda başlıyor bu çabaya mecbur bırakılıyoruz çoğu zaman, neden mi ? daha küçücük bir çocukken başlıyor kıyaslamalar işte bu yüzden mecburuz...Aileleri tarafından başka çocuklarla kıyaslanıp onlar yapabiliyor sende yapmalısın zihniyeti olduğu için erken başlıyor hayat mücadelesi, peki bizler mecburmuyuz diğer insanlar gibi olmaya aynı olmaya.. Alinin oğlu sağlık lisesi kazanmış sen neden yapamadın, Yaseminin kızı hukuk kazanmış sen neden yerleşmedin ve bunlar gibi daha nicelerini duymuşsunuzdur.Kimse mükemmel değil ve hiç kimse aynı işi yapmak zorundada değil... Hepimizin hayalleri, hedefleri ve umutları var ama hepimizin farklı çünkü hepimiz farklıyız. Benim lise tercihimi ailem yaptı tek bi okulu yazabildim seçebildim ve iyisi ile kötüsü ile o okulu kazandım Meslek Lisesi Grafik Tasarım bölümü.2017 yılında bitirdim okulumu Üniversite sınavına girdim ama benim istediğim yer olmadı tekrar girdim sınava başka bölümler tuttu ama ailem istemedi düzgün bir bölüm oku dediler tekrar girdim sınava...

Ailemin laflarına rağmen bu yıl tercih listemi yaptım ve Sanat Tarihi kazandım ama bununla yetinmedim birden fazla üniversitenin yetenek sınavına girdim en son Sanat Tarihi bölümünü kazandığım üniversitenin Güzel Sanatlar Fakültesinin sınavına girdim.1 tanesi dışında bütün sınavlardan elendim o gün anladım bazı yerler sizin kaderinizdir.

kaçamazsınız ha kazandığım yer ise Sanat tarihini kazandığım o üniversite "Karabük Üniversitesi-Safranbolu Fethi Toker Güzel Sanatlar Fakültesi" beni kabul edip hayallerime ışık tutan üniversite..

Hayallerinize hedeflerinize sımsıkı tutunun belki sizi çok yorar ama keyif alırsınız sonunda, ben şuan çektiğim tüm zorluğun çabalamanın keyfini yaşıyorum. İsteğim bölümde okuyorum ve neden okuyorsun başka bölüm okusaydın diye kıyaslama yapamıyorlar çünkü önce ben inandım başaracağıma istediğim hedefime hayallerime ve başardım. İnandım ve hayallerimi yaşıyorum, Sizde inanın sizde yaşayınhayalleriniz..Sahip çıkın hayallerinize ki başkaları çizmesin hayatınızı...

Hayallerinin dışında yaşama,hayallerin ile yaşa umutların ile yaşa arkadaşım...

Sözlerimi çok sevdiğim bir şairin şiiri ile bitirmek istiyorum;

"Amansız sıkar karanlık
Üzerine üzerine gelir bulutlar.
Sarar seni çaresizlik
Ne uzaktan ne yakından
Duyulmaz çığlıkların.
İçinde çalkalanır isyanların.
Hayallerinin dışında yaşarsın.

Rol çalıp başkalarından
Başkalarını oynarsın.
Ben kimdim?
Sorusu belirir de
Dökülemez... dudaklarından"
(Fazıl Hüsnü Dağlarca)

EBRU DELİHASANOĞLU

6 Eylül 1995 tarihinde, Düzce'nin Akçakoca ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Gönül Yavuz İlköğretim Okulunda, ortaöğrenimini ise Akçakoca Barbaros Anadolu Lisesinde tamamladı. 2014 yılında lisans öğrenimi için Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne kaydını yaptırdı. 2019 yılında da Karabük Üniversitesinde, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Yeni Türk Dili Bilim Dalında lisanüstü eğitimine başladı. Halen devam etmektedir. Bir şeyler yazmanın rahatlatıcı etkisini tadan Ebru Delihasanoğlu, yazmaya bu düşünceyle başlamıştır. Şiirlerini ve yazılarını paylaştığı "niumbaha" adında bir internet bloğu vardır.

KADİRŞİNAS

Yolda aylak aylak geziyordum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. İçinde olduğum bu koca dünyada kim tabelam olacaktı? Çevremdeki her şey ya çok büyüktü ya da ben bu dev okyanusta minik bir su damlasıydım.

Karşıdan bana doğru gelen bir hareketlilik hissetmiştim. Ne olduğunu çıkaramıyordum. Gözlerimin bu dünya için yeterli boyutta olmamasından kaynaklanıyordu galiba. Yakınıma doğru geldiğinde onun bir kız olduğunu anladım. Bana doğru bir hamle yaptığında aklımı kaçıracak gibi olmuştum. Korktuğumu anlamıştı ki benimle tatlı tatlı konuşup ikna çabalarına başladı. Ne için ikna etmeye çalışıyordu? Kimdi bu kız? Tepki gösterip ondan kaçmalı mıydım? Yoksa teslim olup onun iradesine boyun mu eğmeliydim?

Boyun eğmeyi tercih ettim. Onunla mücadele edemeyecek kadar yorgun ve açtım. Barınacak bir yerim, bir tas yemeğim bile yoktu. Boyun eğmeyip de ne yapacaktım? En son ne yediğimi bile hatırlamıyordum. Hem bu durumdan daha kötü ne gelebilirdi ki başıma? Açıktan dolayı vücudumun kontrolünü kaybetmiştim. Göz kapaklarım, açık durmaları için verdiğim komuta inatla uymamayı tercih ediyordu.

Gözlerimi açtığımda bir apartman dairesindeydim. Esmer kızdan daha büyük sarışın bir kız bana doğru eğilmiş, inceleme yapıyordu. Ödüm patlamıştı. Daha sonra gözlerinin içine baktığımda ona karşı bir anda tarifsiz duygular hissetmeye başlamıştı. Sanki benliğim tek bir eksik parçası olan yap bozmuş da o parçayı da elektrikli süpürgenin torbasında

Daha sonra bana yemek verip apar topar banyoya soktular. Korkmuştum. Vücuduma yağmur suyundan başka ilk defa su değiyordu. Galiba korkudan gaz çıkarmıştım. Havluyla iyice kurulandıktan sonra bir müddet evde durdum. Daha sonra bana ev dışında başka bir barınacak yer temin etmişlerdi. Evde kalacağımı düşündüğüm için hayal kırıklığına uğradığımı saklayamayacağım. Üzgün müydüm yoksa kızgın mı bilmiyorum. Tertemiz olduktan sonra eski püskü bir battaniye verip kapıyı örttüler. Her neyse. Sokakta kalmaktan bin kat yeğdir diyerek bunun üzerine çok düşünmemeye karar verdim.

Ertesi gün yine temel ihtiyaçlarımı karşıladılar fakat bu sefer bana bilmediğim yeni bir şey öğretiyorlardı. Oyunmuş. Öyle adlandırıyorlardı. Aslında hoşuma gitmiyor değildi ama sert bir karakterim vardı benim. Derken kendimi çılgın gibi oyun oynarken buldum. Hayatın abes şartlarından eğlenmeye, oyun oynamaya fırsat bulamamıştım ki ben. Bir çocuk gibi atlayıp zıplıyordum. Ve bundan son derece memnundum. Oyun denen şey, sanki görünmez bir kelepçeyle beni kendine bağlamıştı. Kızlarla oyun oynamak, içimde gizli kalmış duyguları açığa çıkarmıştı. Galiba bundandı bu garip hareketlerim. Kızlarla oyun oynamak ve temel ihtiyaçlarım dışında hiçbir şey yapmıyordum. O apartman boşluğundan geldiğimden beri hiç dışarıya çıkmamıştım. Dış kapı, sanki bir karadelik gibi beni kendine doğru çekiyordu. Gitmemek için direniyordum. Buradaki hayatımı seviyordum. Ama içimdeki arzuyu dindiremiyordum.

Günlerce böyle mücadele ettikten sonra bir gün saplantım haline gelen dış kapının açık olduğunu fark ettim. Artık kendime engel olamıyordum. Oraya doğru gitmeye başladım. Kapıdan dışarıya çıktığımda uzun zamandır unutmuş olduğum gerçek dünyayla tekrar yüzleşmiştim. Her şey çok büyük ve ben yine minik bir su damlasıydım. Birden sanki tüylerim diken diken olmuştu.

Sırtımı dikleştirip, korkmuş görünmemek için çok fazla efor sarf ediyordum. Lakin korkudan geberiyordum. Birden apartmanın içinden sarışın kızın geldiğini gördüm. Derin bir oh çekmiştim. O günden sonra bir daha dışarı çıkmaya hiç yeltenmemiştim.

Günler birbiri ardına geçerken içimde yine o arzu baş vermeye başlamıştı. Ona susmasını, beni rahat bırakmasını söylüyordum. Ama bir iblis gibi aklımı bulandırmaya devam ediyordu. Arzuma kulak verip dışarı çıktığımda korkudan az kalsın öleceğimi söylüyordum. Ama nafile. Ona engel olamıyordum. Yavaşça dış kapıya doğru ilerledim. Kapının aralık olduğunu fark edince yine o çok iyi bildiğim ürperti bedenimi sarmıştı. Artık dönüşü yoktu.

Kapıdan tek bir hamleyle geçtim. Dışarıdaydım. O anda beyaz bir kız dikkatimi çekti. Dışarıya çıkarsam çok büyük bir tehlikeyle karşılaşacağıma yönelik içgüdüm yine haklı çıkmıştı. Aşk denen bu tehlikeye teslim olmak üzereydim. Ona doğru ilerledim. Hiç tepki vermedi. Bundan cesaret alıp iyice yanına sokuldum. O da boynumun altına sokulduğunda anlamıştım ki aşk denen bu tehlike, bizim için alarm veriyordu.

Birden öne doğru atıldı ve ilerlemeye başladı. Nereye gidiyordu? Ben de onunla gitmeli miydim? Onunla gitmek kızlara ihanet etmem demekti. Araf'ta kalmış kayıp bir ruh gibi zamanda süzülüyordum. İkisini de çok seviyordum. Ama kararımı vermiştim. Beyaz kızın arkasından ilerlemeye başladım. Tam o sırada sarışın kız camdan dışarı çıkıp: "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. O anda ona birçok şey söylemek isterdim ama beni anlamazdı. Yine de son bir umutla, farklı dilleri konuşsak da belki beni anlar diye ağzımı açtım. Kalbimden bir destan geçiyordu ama dudaklarımdan çıkan yalnızca "Miyav"dı.

FİDAN ÖKMEN

"

25 Eylül 1997 tarihinde, İzmir'in konak ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Buca Gazi ilköğretim Okulunda, ortaöğrenimini ise Gaziemir İMKB Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinde tamamladı. 2016 yılında lisans öğrenimi için Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne kaydını yaptırdı. Lisans yılları itibariyle yazmaya adım atan Fidan Ökmen, Karabük Üniversitesinin yer almış olduğu "Bizim Hikayemiz II"isimli etkinliği ile "Tekdüze"adlı hikayesini paylaşmıştır. Ortaöğrenim yıllarından bu yana tiyatroya olan ilgisi ile Karabük Üniversitesinin düzenlemiş oluğu Cengiz Aytmatov'un ölüm yıldönümü üzerine Toprak Ana eseri sahnelenmesi üzerine "Toprak Ana" olarak gösteride yer almıştır.

"

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

TEKDÜZE

Cama şıp şıp vuran yağmurun sesi, saatin tik tak etmesi, gözlerindeki kederin zifiri karanlığı... Sanki her şey planlanmıştı. Oturma odasından yatak odasına geçti. Vücudundaki o dinmeyen acılar onu yatağına doğru itiyordu. Sarı hafif kirli battaniyesine sarıldı. Ha uyudu ha uyuyacak. Onu uyutmayan bir şeyler var. Sabaha kadar yorgunluğun kederini saç diplerinde hissetti.

Çünkü içinde bir KORKU var. Bu korku adeta açılmayan bir kilit haline dönüştü. Ayaklarına giydiği çorapları ona özgüven getiriyor. Yavaş y-a-v-a-ş banyoya yol alıyor. Adımını temkinli atmaya çalışıyordu. Çünkü uzun zamandan beri aynalara küsmüştü. Suyu yavaş yavaş damarlarında dolaşan kan gibi akıtıyordu adeta. Sürekli bir şeyler fısıldıyordu:
-Yeni bir 'BEN' ortaya çıkardım. Neler oluyor bana? Nedir bu yoksunluğun sebebi?
(Düşünüyordu...)
Zaten bu aralar en çok yaptığı şey düşün(me)k oluyordu..!

Oturma odasındaki o ışıltılı matruşkalar gözüne çarptı. Hepsinde bir düzen ve yer edinilmişlik vardı. Bu matruşkalardan bir tanesi kırılsa düzen bozulmuş oluyordu. Belki de en büyük sorun buydu... Kendini ait olduğu yerde hissedemiyordu.

Mutfağa geçti. Buzdolabını açtı. Gözü, 1 haftadan beri kalmış süte takılıyor. Göz ucuyla sütün tarihine bakıyor ve tarihin geçmediğini görüyor ama tekrar aklına bu süt 3 gün içinde tüketilmeli yazısı geliyor. Kendini bu içi süt dolu şişeye benzetiyor.

Tükenmiş ve tüketilmiş...
Ve hatta giydiği kıyafetleri, yaptığı yemekler, mutfağındaki tabaklar, her gün kullandığı tarağı bile ona ait değil gibiydi.

Ruhu keskin dövülmüş bir bıçak halini almıştı. Kendini kısır döngünün içinde hissediyordu. Birileri onu mecbur haline dönüştürmüştü.

DURDU...
DÜŞÜNDÜ...
Defalarca aynı şeyi tekrarladı: 'Ben neyim? Ben neysem o muyum'? İçindeki o sesi susturmak ve hiç konuşmamak istiyordu. Gerçeklik nerede? Bir sesle irkildi.
(Televizyon açıktı.) Neydi o ses nereden gelmişti? En çok ta kandırılan ve inanması güç olan ses...

İçindeki ses:
Tıpkı ölmek gibi. Ölü bedenin çaresizliği kadar susmak istiyordu. Su, sus, susma, susma(k),susmak...

GÜLCAN KORKMAZ

15 Şubat 1993 yılında Karabük'te doğdu. 2008-2012 yılları arasında liseyi Karabük Kıymet ve Mustafa Yazıcı Anadolu Lisesinde okudu. Lise yıllarında şiir, hikâye ve kompozisyon yarışmalarına katıldı. Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın, Denizcilik ve Ulaştırma Bakanlığı'nın, Karabük Valiliği'nin Karabük İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün yaptığı şiir ve kompozisyon yarışmalarında dereceler kazandı. Çeşitli dergilerde şiir ve öyküleri yer aldı. Üniversite yıllarında Karabük Üniversitesi Edebiyat kulübü tarafından kurulan ve e-dergi olan Edebiyat Değirmeni isimli dergide şiirleri yayınlandı. Daha sonra aynı yıl İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri tarafından kurulan Kalabalık isimli dergide yayın hayatına devam etti. Burada yaklaşık bir yıl olarak şiirlerini ve öykülerini yayınlandı. Üniversiteyi ise Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. Üniversitede bir yıl İngilizce hazırlık eğitimi aldı. 2018 yılında Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu.. Aynı üniversitede Pedagojik Formasyon eğitimini tamamladı. 2019 yılında Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Tezli Yüksek Lisans Programını kazandı. Daha sonra 2019 yılında Karabük Üniversitesi Türkçe Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezinde çalışmaya başladı ve hâlen orada çalışmaktadır.

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

BİZİM HOROZ

Neriman Hanım, Osman Bey ile evliydi. İkisi de kırklı yaşlarının sonunda, elliye basamak dayamışlardı. Ahşap iki katlı evde karı koca beraber yaşıyorlardı. Bu küçük horozu da kapılarının önünde bulmuşlar, sahiplenip büyütmüşlerdi. Ona şirin bahçelerinde bir kümes yapmışlar, yanına birkaç tavuk getirmişlerdi. Afili diyorlardı horoza. Büyük bir ibiği, güçlü kanatları vardı. Çırpındıkça kanatlarının rüzgârıyla tavuklar ürküp kaçardı. Kanatlarını çırptıkça dalga dalga renkleri gözükür, mahallelinin ilgisini çekerdi. Gökkuşağının bütün renkleri bu afili horozun kanatları altındaydı. Sırf o renkleri görebilmek için çocuklar onu kızdırır, kanatlarını açmasını sağlarlardı.

Her seher vakti afili gür sesiyle, diğer horozlarla ötüşür; mahalleyi nağmelere boğardı. Gündüz vakti pek sesi çıkmazdı ama çevre mahallelerden onun gür sesini duymak için gelenler olurdu, çocuklar onu kucaklamak isterlerdi. Fakat afili önce geri geri gider onu kucaklamak isteyenleri kuvvetlice teperdi. Sonra çocuklar korkup Osman Beyin etrafına toplanır :'Tepti yine bizi afili! diye koşuşurlardı.

Neriman Hanım ev hanımıydı, üzüm tanesi gibi gözleri vardı. Üzüldüğünde yanık buğday rengindeki yüzünde manalı bir gülüş belirirdi. Afili horozu da çok severdi. Onu kaybettiği çocukları gibi kucaklardı. Tavukların yumurtalarını toplar, sularını verir sonra onları tekrar kümesine koyardı.

Neriman Hanımın yemenisinin altında saklanan saçlarına birer birer aklar düşmüştü. Dört çocuğu olmuştu. Üçü oğlan biri kız. Oğlan olanları askerde kaybetmişti, şehit annesiydi. Kız olanı da aklını yitirip evden kaçmıştı. Uzun yıllar onu aramışlar ama bulamamışlardı. Zavallı kadın bir gün çıkıp gelir diye eli bağrında beklemekteydi.

Osman Bey ise memur emeklisiydi. Uzun boylu, yeşil gözlü tam bir İstanbul beyefendisiydi. Ancak çocuklarını kaybedince saçları seyrelmiş, aklar

düşmüştü. Ama onun yüzündeki nur hiç sönmemişti. Mahallede herkes tanırdı onu kahvecisinden tutunda berberine kadar herkes ona selam verir, önünde düğme iliklerdi.

Hiçbir zaman kapısına gelenleri geri çevirmez, onları Tanrı misafiri gibi ağırlardı. Hatta ona Hancı Osman derlerdi. O ise böyle diyenlere: Bakın Efendiler! Misafir on rızkıyla gelir, birini yer dokuzunu bırakır; gelene kapım açık diye cevap verirdi.

Osman Bey hayvanları çok severdi, hele afilinin yerini hiçbir şey tutmazdı. Onu oğlu gibi sever, kanatlarından tutup, kucağına alırdı. Cins bir horoz olduğunu duyanlar gelir, fiyat biçerler, Osman Bey yine de afiliyi kimseye vermezdi.Bir gün Denizli'den biri gelmişti, adı Ahmet'ti. Tavuk çiftliği vardı. Sonbahara doğru Balıkesir'e gelir, cins olan hayvanları toplar, sahiplerinin ceplerini üç, beş kuruş sıkıştırıp Denizli'ye geri dönerdi. Bu horozun methini duyup gelmişti. Osman Bey kapısının önünde oturuyordu. Karşıdan uzun boylu, hımbıl, yuvarlak yüzlü, kasketli, parlak rugan ayakkabılı bir adam göründü. Osman Bey ona bir tabure verdi, adam hantal cüssesiyle tabureyi çekip oturdu. Adı Ahmet'ti.

Ahmet Bey:

-Selamünaleyküm arkideş! Usman Bey sen misin? Bu horuz negida? Huncacık horuz...

Osman Beyin yüzünde ise gururlu bir ifade belirmişti. Ahmet Bey'in yüzüne baktıktan sonra içini çekti.

Osman Bey:

-Aleykümselam! Hoş geldiniz ama bu horoz satılık değil. Tanrı misafirisiniz, buyurun! Bir çayımızı için.

Bunun üzerine Ahmet Bey, Osman Bey'in yüzüne kararlı bir ifadeyle baktı. Bu horozu almak istiyordu. Osman Bey'e sordu:

-Bak arkideş! Bu horuz cinstir. Anlayıp duru... Yazık oluveri huncacuk horuzu. Negida istersen söyleyip duru ? Ölüp gidevirise netcen ? Hastalık var netcen gali...

Osman Bey:

-Satmıyorum , Ahmet Bey!

Ahmet Bey:

-Emme... Ölüp durusa horuz, hastalık geliverirse gali...

Osman Bey:

-Ömrü bu kadarmış derim Ahmet Bey belki de benden uzun yaşar onu Allah bilir.

Ahmet Bey:

-Bu horuz ötüp duru zere vermiycen gali. Ha dendi selametle sana imdi görüşmeyiz gali! Taburesinden kalktı ve söylenerek oradan uzaklaştı.

Bunun üzerine Osman Bey afilinin yanına bahçesine indi, geniş bir bahçesi vardı. Kenarlarında gülfidanları ekiliydi, elma ağaçları da vardı. Bu ağaçlar, baharın gelmesiyle canlanır, elmaları dalları taşıyamazdı. Osman Bey'de elmaları toplar, çoluk çocuk demeden mahalleliye dağıtırdı.

Kışın ise bu bahçe hüzünle kaplanır, karlar altında beyaz bir cennet gibi görünürdü. Kenarlarda bulunan gül dalları ise soğuktan cılızlaşır, narin bünyeleriyle kışın geldiğini bildirirlerdi.

Osman Bey bu güzel bahçenin içinden geçerek, kümesin yanına geldi. Kapıyı açmasıyla birlikte, tavuklar etrafa koşuştu. Kimi toprağı eşeliyor, haşeratları topluyor; kimi de yeşilliklere doğru koşuşuyordu. Bizim afili ise bir kenarda tavukları gözlüyordu.

Osman Bey'in kendisine yaklaştığını görünce sevindi. Kanatlarını kaldırıp sanki ben buradayım der gibi Osman Bey'e başını çevirdi.

Osman Bey:

-Benim güzel afilim! Açıver kanatlarını da göreyim seni, şöyle bir öt de Balıkesir inlesin

Horozu kucakladığı sevdi, okşadı, kanatlarının arasına ellerini gezdirdi. Tavuklarını, horozunu, kuşlarına yem verdi, su verdi, onları yerlerine tekrar koyduktan evine gitti. Zili çaldı, hanımı güleryüzüyle kapıyı açtı.

Neriman Hanım yemeklerini yapmış, çamaşırları bu güzel günde havalandırmak için balkona asmıştı. Evin her yanını inceden inceye temizlemiş, sobaya da odunları atmıştı. Bu titiz hazırlık Osman Bey'in dikkatini çekti ve ona sordu:

Osman Bey:

-'Hayırdır, Hanım akşama bir misafirimiz mi var?

Neriman Hanım:

- Senin en büyük hayranın geliyor. Ömer geliyor. Uzun zamandır afiliyi görmemiş hem de "Osman Amca bana yine kitap verecek mi ?" diyor.

Osman Bey:

-Ömer gelirse bütün kitaplar onundur. Hem afili de çok sevinir.

Ömer beş yaşlarında garip bir çocuktu. Annesini, babasını hiç tanımamıştı. İkisini de bir trafik kazasında kaybetmişti. Akrabaları ise ona sahip çıkmamıştı ama vefalı mahallenin bakkalı Hasan Amca onu yanına almış, hem çıraklık öğretiyor, hem de kalacak yer veriyordu. Osman Bey ise ona hafta sonları okuma- yazma öğretiyor, kitap hediye ediyordu.

Çok zeki bir çocuktu Ömer. Okumayı akranlarına göre çabuk öğrenmişti. Cin gibi bir çocuktu, afili için pazarlığa gelenleri gördüğünde onları caydırıyordu.

Osman Bey ve Neriman Hanım otururken zil çaldı. Gelen misafir belliydi, tabi ki Ömer'di. Neriman Hanım, heyecanlıydı birden çalan kapıyı açtı.

Karşısında masum bakışlarıyla herkesi büyüleyen, gözlerinin içi gülen, üstü başı yeni olmasa da temiz görünümlü bir Ömer vardı.

Neriman Hanım:

-Hoş geldin Ömer'ciğim! Canım kuzum benim safalar getirdin. Sen de olmasan ne gelen var ne de giden var.

Ömer:

-Hoş buldum Neriman Teyze 'ciğim, deyip ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi.

Osman Bey'in gözleri doldu. Ömer'e sımsıkı sarıldı. Sonra koltuklardan birine oturdular. Ömer bu küçük sevimli evi incelemeye başladı.

Küçük antika koltuklarla döşenmişti bu ev. Eşyaların hepsi sokağın başındaki ikinci el eşya satan dükkândan alınmıştı. Duvarlar buz mavisi rengindeydi. Tavanı ise tahtaydı, yağmur kuvvetli yağdığı zaman evin içine dolar, ailecek temizlik yapılırdı. Yerde ise saçakları eskimesine karşın rengini koruyan canlı renkte bir halı vardı. Siyah- beyaz bir televizyon, tahta bir masanın üzerinde duruyordu. Hemen onun yanında da çevirmeli bir telefon vardı. Sadece bayramlarda yahut doğum günlerinde çalardı. Öyle çok arayanları yoktu. En dipteki duvarın dibinde ise büyük bir kütüphane monte edilmişti. Osman Bey'in rahmetli babası Balıkesir'in en ünlü sahaflarından biriydi.

Bu kitaplar Ömer'in ilgisini çekti. Oturduğu koltuktan kalkarak bu kütüphanenin yanına geldi.

Ömer:

-Osman Amca bu kitaplardan birini alabilir miyim? Şu elinde silah olan kadın resimli kitap... Kadınlar da savaşır mı Osman Amca?

Osman Bey'de Ömer'in yanına geldi, kitaba baktı. Kitap Ömer Seyfettin'in Yalnız Efesi'nden başkası değildi.

Osman Bey:

-Okuyabildin mi burada yazanı?

Ömer kitabı eline aldı. Kendi adının yazdığını görünce sevindi, heyecanlı ve ürkek sesiyle cevap verdi.

Ömer:

-Ö-mer Sey-fet-tin Yal-nız E-fe. Diye heceleyerek okudu.

Osman Bey:

-Aferim! Ömer'ime! Sorduğun sorunun cevabına gelirsek haksızlık olduğunda, göz yummamak gerekir, ister kadın olsun ister erkek herkes savaşır güzel oğlum. Bunun için vatanını, milletini yeter ki sev. Bak atalarımıza bizim çalıştılar. Sen de çalış, çalışmaktan yılma. İşleyen demir pas tutmaz unutma! Bu kitabı da beraber okuruz Ömer. Hem sen de Ömer Seyfettin'i tanımış olursun küçük Ömer! Dedi.

Ömer'in neşesi bir kat daha arttı. Yüzünde güller açtı, mutluluktan havalara uçtu.

Ömer:

-Çok güzel olur Osman Amca!

Kitabı aldılar, yerlerine oturdular. Neriman Hanım ikramlıklarını getiriyor, çay koyuyor, Ömer'e elleriyle yediriyordu. Bir yandan da Osman Bey hikâyeyi okuyordu. Meraklı gözlerle Ömer onu dinliyordu.

Aradan birkaç saat geçti, akşam olmuştu. Ömer'in gitme vakti gelmişti.

Ömer:

-Osman Amca afiliyi göremedim onu da bir dahaki gelişime görürüm. Ben artık Hasan Amca'mın yanına gideyim.

Osman Bey:

-Ben seni getireyim Hasan Amca'na. Seni merak etmesin güzel evladım! Afiliyi de bir daha ki gelişine görürsün. O şimdi uyumuştur hem oldu mu Ömer?

Ömer:

-Peki, Osman Amca hadi gidelim!

Neriman Hanım bunu duyunca Osman Bey'in eline bir bez torba iliştirdi, bunu da Hasan Abi'ye verirsiniz. Ömer'i sıkıca kucakladı kendine çekti.

Neriman Hanım:

-Yine gel oğlum. Allah'a emanet ol! Hasan Amcanı da üzme olur mu?

Ömer:

-Hiç üzer miyim Neriman Teyzeciğim? Ben o yaramaz çocuklardan biri değilim.

Neriman Hanım Ömer'i tekrar tekrar kucakladı, bağrına bastı, öpüp kokladı. Ömer Bey ile Osman Bey el ele tutuşarak evden çıktılar.

İki sokak ötede bulunan Bakkal Hasan'ın evine gitmek için yola koyuldular. Sokak tenhaydı, o zamanlarda daha güvenliydi. Çocuklar parklarda koşup oynayabiliyor, herkes komşularını tanıyorlardı. Evler yan yana sıralanıyordu, işçiler, emekliler, memurlar bu mahallenin gecekondularında yaşıyordu.Arada sırada yağmur yağdığında sel basıyor, kar yağdığında yollar buz tutuyordu. Çocuklar da naylon torbaların üstünde kayıyor, kimisi de üşüyor, hastalanıyor sağlık ocağına koşturuyorlardı. Yol ayrımına geldiler. Dik bir yokuştan beraber çıktılar, sokağın iki yanında ağaçlar yükseliyor, lambaların ışıklarıyla parlıyordu. Köşeyi döndüler, karşılarında bir bakkal dükkânı ve bu dükkânın hemen üstünde iki katlı bir ev karşıladı onları. Burası Bakkal Hasan'ın eviydi. Yıllardır yalnız yaşıyordu Bakkal Hasan. Hiç evlenmemiş, mahallede de hiç sevdiği olduğu duyulmamıştı. Bir zamanlar hakkında yurt dışından geldiği dedikoduları dolanıyordu ama bunlarda bir rivayetten öte gidemiyordu. Sonunda bu evin önünde durdular. Zile bastılar ama açan olmadı. Bir daha bastı Osman Bey o kapı hiç açılmadı.

Osman Bey telaşa kapıldı ama belli etmek istemedi. Komşularının zillerine tek tek bastı. Hasan Abi'den bir haber olup olmadığını sordu. Kimi evden bugün hiç çıkmadığını söylüyor, kimi de bakkalı hiç açmadığını. Osman Bey'in kuşkuları giderek artıyordu. Ömer'i de yanına alarak, geldikleri sokaktan evlerine geri döndüler. Ömer meraklı gözlerle sordu.

Ömer:

-Osman Amca ne oldu Hasan Amca'ma? Büyükler her şeyi bilir, söylesene bana! Diyerek yalvaran gözlerle baktı Ömer, sıkıca tuttu Osman Beyin nasırlaşmış elini. Osman Beyin gözleri doldu ama belli etmedi.

Osman Bey:

-Uyuyordur oğlum merak etme, seni Neriman Teyze'nin yanına bırakacağım o sana süt ısıtır, sıcacık içersin olur mu? Hem de ona yoldaş olursun.

Ömer:

-Peki... Osman Amca. Sen nereye gideceksin? diye sorduğunda Osman Bey ne diyeceğini bilemedi. Osman Bey:

-Ekmek almaya gideceğim Ömer!

İkisi de evlerinin önüne geldi. Osman Bey evlerinin zilini çaldı. Neriman Hanım açtı. Şaşırdı, hayret dolu gözlerle cevap verdi.

Neriman Hanım:

-Hayırdır Bey ne oldu?

Osman Bey:

-Hasan uyuyakalmış sanırım, onun yedek anahtarları vardı bizde. Kötü günler için vermişti Hanım, git onu çabuk getir! Ömer'e de bir döşek yap, süt içir, uyut o artık bizim misafirimiz.

Bir nefesle Neriman Hanım mutfaktaki kavanozun içindeki anahtarları getirdi. Osman Bey Ömer'i bıraktı, anahtarları aldı, koştura koştura Bakkal Hasan'ın evine geldi. Anahtarla kapıyı açtı ve gördüğü manzara karşısında buz kesildi. Zavallı Bakkal Hasan'ın cansız bedeni yerde yatıyordu. Yüzü solmuş, bembeyaz olmuş, vücudu soğumuş ve morarmıştı.Osman Bey hemen komşulara haber verdi, sokak birden kalabalıklaştı. Ambulansa haber verdiler. Osman Bey ellerini yumruk yapıyor, kendini ağlamamak için zor tutuyordu.

Osman Bey:

-Küçük Ömer annesiz kaldı, babasız kaldı bir de sensiz bırakma onu!

Hıçkırarak ağlamaya başladı Osman Bey, yeşil gözlerinden, yaşadığı büyük acılar, sıkıntılar akıp gidiverdi.Ambulansın ışıkları bütün evlerin duvarlarına vuruyor, herkesin üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Sessiz bir ölümdü bu. Sessiz ve yalnız... Gözü arkada kalan dostlar bırakmıştı Bakkal Hasan. Onu öz amcası kadar çok seven mink Ömer'ini...

Ölümü şüpheli bulunmadı, kalp krizi dediler. Dedikodular sustu, önce ambulans sonra polis geldi. Aldılar, götürdüler onu. Ertesi gün. Osman Bey imamla beraber yıkadı cenazesini.Üstelik hiç korkmadı biliyordu ki ölüm ona da yakındı, herkese olduğu gibi. Hatta imama sıcak suyla yıkayalım diye fısıldadı üşümesin kardeşim!

GÜLÜZAR KAYAHAN

"

27 Ekim 2001 tarihinde Niğde'nin merkeze bağlı Yıldıztepe kasabasında dünyaya geldim. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimini bulunduğum kasabada tamamladım. Sehit Ahmet Saltık İlkokulunda , Zeynep Erden Ortaokulunda ve şehit Mehmet Kayahan Lisesinde eğitim hayatımı sürdürdüm liseyi birincilikle bitirdim. Okul birinciliğimi 2019 yılında Karabük Üniversitesinde Otopsi Yrd. Bölümünde kullandım otopsi bölümümü şeçmeme rağmen asla edebiyata olan ilgimi kaybetmedim hobi olarak kendi şiirlerimi ve yazılarımı yazmaya devam ediyorum en büyük hayalim bir gün kendi kitabımı çıkartmaktır.

"

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

Yaz sıcakları sonlanmadan güz ekmekleri yapılır bizim oralarda toplam altı kişi toplanır tahtalar serilir oklavalar ortaya çıkar bu yapılan ekmek bir aileye altı ay yetecek şekilde bir gün önceden hamurları yoğurulur. Dinlendirilip ertesi gün yufka açılmaya baslar. Bir gün annem karnı burnunda bana hamileyken yine yufka yapmaya karar verirler hamuru halledip ertesi gün bütün ırgatlar toplanır yufka yapacaklarken unlar ekmek tahtaları ortadayken annemi sancı tutar anlar ki benim dünyaya gelme vaktim gelmiştir. Bütün ırgatlar yufkayı bırakıp benim için mücadele ederler. Dünyaya geldiğimde malum Tandır evleri sonuçta dumandan havasız kalıp ölü doğmuşum. Komşumuz anne kordonunu yavaş yavaş ileri geri sıyırarak hayata tutunmamı sağlamış. İşte hayata böyle mücadeleyle başlamışım. Hayat tabiî ki bununla sınırlı kalmadı. Çünkü ben doğduğumdan bir ay sonra köyümüzü sel bastı. Babam kıraathane de seli görüp sırf bizi merak ettiği için eve gelmeye çalışırken selle kapıldı ve bizim hayatımızın dönüm noktasını yaşadık babam o selde kulağından giren mikroplu sular beynine ulaşmıştı babamı ele geçirmişti. Annem babamla babamda annemle çok severek evlenmişler annem babamı her türlü doktora her türlü şehire götürdü sırf sağlığına kavuşsun diye babam daha 30'unda annem daha 28 yaşındaydı hayatlarını yaşayamamışlardı. Babam artık altına kaçırmaya başlamıştı damar tıkanıklığı sebebiyle durmadan kahkaha atıyor arkasından sanki bütün acılarını atarcasına saatlerce ağlıyordu. Git gide yürürken çakılmalara tökezlemelere başladı. Hiç bir şekilde tedavisini bulamadık. Babam artık evine para getiremeyecek şekildeydi mecbur annem evin yükünü sırtlandı. Ben dört kardeşim o zaman en büyüğümüz

8 ,6,3 ve en küçüğümüz daha aylık bebekti hiç bir gelirimiz yoktu. Annem bizi bırakıp patates işlerine gidiyordu sırf bize daha iyi bir hayat sunmak için elinden geleni yapıyordu babam psikolojik travmalar yaşıyordu annem evde olmayınca bizi dışarı koyuyordu ama bunların hiç birini bilinçli yapmıyordu. Her şey o hastalıktan olmuştu. Hayatımızı alt üst etmişti. Köylümüzden çok şükür ki bize filtre paraları veriyor onlarla geçimimizi sağlıyorduk. Yokluğun tam ortasında yetiştim annem bazen çay alamaz aynı çayı atmaz bize üç kere kaynatıp içirirdi. Artık her şeyi kabullenip ona göre yaşamaya başladık biraz büyümüş annemiz ve babamız için elimizden geleni yapmaya hazırdık. En büyük ağabeyim lise için çok güzel bir yer kazandı bir küçük ağabeyim ise kim çağırırsa gider üç beş eve katkı sağlamaya çalışırdı. Aç da kalsan susuz da kalsan doğan büyüyordu. Babamın hastalığına sekiz sene olmuş hala tedavisini bulamamıştık. Teyzemin düğününde küçük kız kardeşime içki dolu arabayla çarpıp otuz metre sürüklediler. Kardeşimin bacağındaki et sıyrılmış kemikleri görünüyordu. Hastaneye kaldırdık Kayseri'ye yolladılar üsteki deriyi altta yamadılar bir ay hastanede tedavi gördü annem tek başına hastane koridorlarında nöbet bekledi günlerce babam annemin arkasında dahi durup destek verecek halde değildi. Hayatta tek düşündüğü karnının aç olmasıydı yine bütün sorumluk annemin sırrına binmişti kaza yapanlar annemi tek başına diye ciddîye bile almadılar çünkü yalnızdı onlarda biliyordu annemin hiç bir şey yapamayacağını şikâyetçi olmasın diye yalvardılar annem şikâyetçi olamayacağım dediği an ortadan kayboldular. Yine köylü sayesinde annem o hastanelerden çıkıp geldi. Kardeşim iyileşmişti çok şükür bir sıkıntı kalmadı.

Bundan beş sene sonra ben liseye başladım çok iyi bir lise değildi köy lisesini kazanmış eğitimime orda başladım. Okulumuz okul gezisi için Kayseri kapuz başı şelâlesi ne götüreceklerdi ağabeyimin içine doğmuş gibi gitmemi hiç istemedi annemde de para yoktu ama ben gitmeyi çok istiyordum babam bana ilk defa harçlık verdi otuz TL o parayla bende yazıldım annem de gitmemi istemedi onun yerine de imzayı ben attım. Annem beni sokağın başına kadar götürdü her sokağa çıkarken dua eden annem dili tutulmuş gibi hiç bir şekilde duasını tamamlayamıyordu. Zaman geldi yola çıktık her şey çok güzel ilerliyordu dar yollardan geçmeye çalışırken otobüsün tekeri kayması sonucun otuz metre yükseklikten aşağıya şarampole yuvarlandık otobüsümüz ilk taklasında camdan fırladım içi taş dolu bir çukura düştüm üstümden otobüs bir kere daha takla attı. ama yüce Rabbim beni öyle güzel korudu ki çukurda olduğumdan otobüs beni ezmemişti bayıldım uyandığımda etrafta çığlıklar feryatlar koşuşturmalar vardı ayağa kalktım bir iki adım atar atmaz yere yığıldım o an anlamıştım hayattaki şansım yine bana gülmemişti hemen hastaneye kaldırdılar iç kanamam vardı tabii bunun yanında kafatası, kaburga, kalçalarda ,çatlaklar vardı ha bir en önemlisi belim kırılmış ti hemen yoğum bakıma aldılar. Yetmiş iki saat verdiler ya ölecek ya hayata tutunacaktım yine ölmemiş hayata devam etmeyi seçmiştim. Ameliyata alamıyorlardı felç kalma riskim vardı. İç kanamam durmuyordu. Kazayı 01.05.2017 de yaptım tam sekiz gün sonra yani anneler günü de o kadar çok dua ettim ki Allah'ım anneme dünyanın en güzel hediyesini ver Ya Rabbim diye dualarım kabul oldu iç kanamam durmuştu. Ben ilk defa sevinçten ağlamıştım o günü asla unutmuyorum annemin mutluluğunu

tarif edemem size o kadar mutluydu ki geriye ise ameliyatım kaldı çok riskliydi yarı yarıya hakkımız vardı ya felçli ya sağlam çıkacaktım o hastaneden çok şükür ki on üç gün yoğun bakımın ardından taburcu oldum iki ay yatalak kaldım çatlaklar tutana kadar daha sonra bebek gibi yeniden yürümeyi öğrendim ve eski halim kadar olmasa da hayatıma kaldığım yerden devam ettim. Bunlar kötü şeylerdi ama kim bilebilirdi ki hayatımızın bu kazayla dönüm noktası olacağını çünkü sigortaya başvurduk ve hakkımız olanı sigorta şirketinden aldık bir kısmını annem benim eğitimim için ayırdı bir kısmıyla da kimseye muhtaç olmadan yaşamaya başladık elimiz rahatladı. En azından para sıkıntısından biraz da olsa kurtulmuştuk ama babam daha da kötüledi şimdi ise yaklaşık tam üç senedir felçli bir şekilde yatalak annem ona o kadar iyi bakıyor ki babamda önceden yapılan tedaviler sonucunda psikolojisi tam olmasa da artık çok daha iyi babamda annemi o kadar çok seviyor ki anlatamam annem şimdi bana diyor sevgi çok önemli kızım ben babanı sevmesem şuan bu yüke katlanamazdım diyor. Büyük ağabeyim Ankara Üniversitesini coğrafya bölümünü kazandı orda eğitimine devam ediyor bir küçük ağabeyim Asayişliği kazandı yakında oda yerine yerleşecek küçük kız kardeşimde liseyi okuyor. Ben ise kazadan sonra hayatta dört elle sarıldım ve liseliyi okul birincisi olarak tamamladım ve şimdi sizin üniversitemizde okumaktan gurur duyuyorum. Anlayacağınız şu ki her şey bizim elimizde her şeyi mahvetmek de her şeyi olduğundan çok daha iyi yapmakta. Sakın hayattan mücadelenizi bırakmayın. Hayatta illa ki yaşamaya değer şeyler vardır. Yeter ki siz bunun farkına varın.

Şimdi ise hayattaki tek amacım bir an önce mesleğime başlayıp annemi babamı yanıma alarak onların bu güne kadar benim için verdikleri mücadeleye lâyık bir insan olmak istiyorum.

Umarım güzel bir dille anlayabilmişimdir.

Hatalarım yanlışların oldu ise affola.

Saygılarımla.

HİLAL YILMAZ

30 Ağustos 1997 tarihinde, İstanbul'un Bakırköy ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Zeytinburnu Haluk Ündeğer İlköğretim Okulunda, ortaöğrenimini ise Zeytinburnu Haluk Ündeğer Anadolu Lisesinde tamamladı. 2016 yılında lisans öğrenimi için Karabük Üniversitesi, Teknoloji Fakültesi, Endüstriyel Tasarım Mühendisliğine kaydını yaptırdı. Daha önce herhangi bir yazı tecrübesi olmayan Hilal Yılmaz, ilk deneyiminde dedesinin hayatını anlatmak istedi.

ZOR BİR YAŞAM MÜCADELESİ

Çok uzun yıllar önce dedem ilk eşi öldükten sonra iki çocuğu ile ortada kalmış. Köyde çok iş olduğundan dedem bunlarla baş edememiş ve evlenmeye karar vermiş. Babaannemle evlenmişler. Zor bir yaşam mücadelesi başlamış diyebiliriz. Dedem babaannemle çok mutluymuş ama her evde huzursuzluklar olur ya bu evde de huysuz bir kayınvalide varmış. Babaannem akşama kadar tarlada, bağda, bahçede çalışır ama eve geldiğinde bir kap yemek bulamazmış. Büyük amcam 9, halam 2 yaşındaymış. Ne yapsın eve gelince de yemek yap, ekmek yap, hayvanların sütünü sağıp karnını doyur, tavukları besle,daha yetmedi herkes uyuyunca çamaşır yıka derken sabah oluyormuş. Bazen uyumadan bazen de 1-2 saatlik uykuyla sabah ezanı için kalk ve tekrardan başa dön... Günler böyle gelip geçmiş. Babaannemin bir oğlu olmuş. Babam. Bu arada halam 5 yaşına gelmiş. Babamın beşiğini o sallarmış. Ama sıkıntılar biter mi? Sıkıntılara dayanamayan dedem verem hastalığına yakalanmış. 3 ay boyunca tedavi görmüş ve düzelerek evine dönmüş. Fakat çok iyi bakım gerekmekteymiş. Babaannemin işlerinin arasına bir de dedeme bakmak eklenmiş. Dedem güçlenip eski sağlığına kavuştuğunda eskisi gibi köy ağalığına başlamış. Daima haklının yanında dururmuş. Köydeki bazı şerefsizler bir araya gelip dedemlerin bahçesinden çıkan suyu istemişler. Dedem de köyün her yerinden su çıkarken kendi bahçesindeki suyu vermemiş. Bu mücadele de uzun yıllar sürmüş. Köylüler baş edemeyeceklerini anladıklarında tuzak kurmaya karar vermişler. Köyden zengin birisi yurtdışından ele takılan dikenli bir demir getirtmiş. O demirle Cuma namazında dedemin kafasına

vurmuşlar ve yetmiyormuş gibi götürüp çeşmenin oluğunda boğmaya çalışmışlar. Yoldan geçen bir adam dedemi ellerinden kurtarıp hastaneye götürmüş. Artık daha da zor bir yaşam mücadelesi başlamış. Dedemin kafasına vurulduğu sırada akıl damarı kesilmiş, bu da beynine çok büyük zarar vermiş. Herkese zıt gitmeye başlamış. Sadece babasına hiçbir şekilde saygısını yitirmemiş. Yemeden içmeden kesilmiş ama en yakın dostları çay ve sigara olmuş. Çalışmayı bırakmış, bağa bahçeye gitmez olmuş. Bütün işler temelli babaanneme kalmış ve her şey onun eline bakıyormuş. Herhangi bir gelirler olmadığı için bahçede yetişen ürünleri satarak geçimlerini sağlıyorlarmış. Ürünleri satamayıp çay, şeker, sigara alamadıkları zaman dedem ortalığı birbirine katıyormuş. Birçok yılda bu şekilde sürmüş gitmiş. Ne var ki dedem yıllar geçtikçe sakinliyormuş. Çünkü artık bizler varız. Bebekliğim, çocukluğum dedemin ayaklarında sallanarak geçti. Artık her şey güzel gidiyordu. Tabii köydeki evimiz yanana kadar. 3. sınıfa başladığım seneydi ve Ramazan bayramına 12 gün vardı. Yine mübarek Cuma günü öğle namazından sonra bacaya sıçrayan bir kıvılcım yüzünden çıkan yangınla ahşap evimiz kül oldu. Şükür ki dedem ve babaannem evin içinde değillermiş. Köyden çıkmak istemeyen dedem, ev yandıktan sonra köyden soğumaya başladı ve gitmek istemiyordu. Dedem çok üzülüyordu ve bu yüzden babam evi tekrardan yaptırmaya karar verdi. Evin ilk katı bitmişti fakat hâlâ inşaat halindeydi. Buna rağmen dedemle babaannem düzenlerini kurmuşlar ve kalmaya gidiyorlardı. Dedem kendini içten içe yemiş son bir senede tamamen yemeden içmeden kesilmişti.

Zorla yiyip zorla içiyordu hatta bazı günler onu da yapmıyordu. Tek istediği demli çay ve sigaraydı. En son köye gittiklerinde dedem baya rahatsızlanmış ve acilen hastaneye götürmüşler. Prostat teşhisi koyarak İstanbul'a sevk edildi. İstanbul'da ise midesi delik çıktı ve ameliyat için kontrol ettiklerinde böbreklerinin ve ciğerlerinin bittiği anlaşıldı. Ayrıca bağırsağında da delik tespit edildi. Doktor, dedemi "bir deri bir kemik kalmış" sözünün vücut bulmuş hali olarak tanımladı. Doktorlar yaşama ümidi verdiği için babam ameliyat edilmesini istiyordu fakat dedem bıçak altına yatmak istemiyordu. Ameliyat olmaz ise sabaha çıkamayacağı söylendi. Bu yüzden babam, bahçe tapularıyla ilgili bir evrak olduğunu söyleyerek dedeme ameliyat iznini onayladığını dair bir kağıt imzalattı. Dedem ameliyata girdi ve çıktı fakat sadece 12 saat yaşayabildi. Kabullenmesi çok zordu ama dedem vefat etmişti. 10 yaşındaydım ve evimizden ilk çıkan cenazeydi. İlk ve en büyük acıydı. Hastaneden çıkarıp o gece köyümüze götürdük. Sanki yüzü gülüyor ve çok mutlu duruyordu. Yeni evimizin en sevdiği odasında yıkadılar, kefenlediler. Ve gömdüler...

Tarih 07/03/2007

MAHMUT BAŞARAN

25 Mayıs 1989 yılında Aydın'ın Söke ilçesinde Batmanlı bir ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk öğretimi Kemalpaşa İlköğretim okulunda, liseyi Yavuz Selim Lisesinde okudu. Lise bittikten sonra eğitime ara veren Mahmut BAŞARAN 2013 yılında girdiği YGS ve LYS'den sonra Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne yerleşti. 2018 yılında Karabük Üniversitesinde lisansını tamamlayan Mahmut BAŞARAN aynı yıl Karabük Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı ABD / Klasik Türk Edebiyatı bölümüne yerleşmeye hak kazandı. 2018-2020 yılları arasında yaklaşık bir buçuk yıl Karabük Üniversitesi TÖMER'de belletmen olarak çalıştı.
Evli ve iki çocuk babası olan Mahmut Başaran İstanbul'da hayatını idame ettirmektedir.

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

TEMİZLİKÇİ
HAYALLERDE TOZLANAN UMUDU SÜPÜRMEK

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte evden çıkış sigarasını yakıp güneşin aydınlattığı yolda yürüye yürüye devletin ona zimmetlediği işçi tulumunun, süpürgesinin ve küreğinin bulunduğu deponun önüne geldi. Pantolonunsağ cebindeki beş kuruşların arasından deponun anahtarlarını çıkartıp kapıyı açtı. Anahtarları cebine koymadan kendiişçi tulumunun bulunduğu yedi numaralı dolabın önüne geldi. Dolabın kapısını açtı. Dolaptan mavi tulumunu çıkartıp üzerine giydikten sonra onlarca malzemenin arasından kendisine zimmetli olan yedi numaralı süpürge ve küreği alıp depodan ayrıldı.

Sağ eliyle tuttuğu süpürge ve küreği yine sağ omzuna attı ve"Beyaz giyme söz olur, Siyah giyme toz olur, Gel beraber kaçalım, Muradımız tez olur."türküsünü kısık sesle söyleyerek yürümeye başladı. Depodan çıktıktan sonra sağ taraftaki ilk köşeyi dönüp üç sokak ilerledi ve kendini süpürmekle görevli hissettiği sokağa geldi. Sokağın durumuna şöyle bir baktı. Sokakta çocuklar top oynuyor, mahalleli kadınlar pencereye çıkmış dedikodu yapıyorlardı. Yok benim gelinim, yok benim damadım, yok benim herif, yok senin şımarık oğlun... Dedikodusu yapılacak o kadar çok konu vardı ki bütün bu dedikoduların hepsini bir güne sığdırmakla birlikte bir de ev temizliği, alışveriş, ütü gibi muhtelif işleri de yapmak ancak bir kadının üstesinden gelebileceği bir işti.

Mahallenin bu sokağı eğimi giderek artan bir sokaktı ve sokağın yokuşunun tam bitiminde mahallenin emektar amcasına ait Emektar Kahvehanesi vardı.

Adından da anlaşılacağı gibi eskiden beri var olan yılların yıkamadığı kadim bir kahvehaneydi. Emeklisi, çalışanı, işsizi, genci herkes bu kahvehaneyi ayakta tutmaya söz vermişçesine akşamları eşine çocuğuna ayıracağı vaktionlara değil de bu mahalle kahvehanesindekilere zayi ederdi.Bütün işsizler güçsüzler bu kahvehanede toplanırdı. Ceplerinde çay içecek paraları yoktu ama akşama kadar girdikleri tartışmalarla ülkeyi on yedi defa yıkıp on sekiz defa kurarlardı. Daha da kötüsü bunlar okumaz, araştırmaz, bilmezdi. Televizyondan beyinlerine ne nakledilirse onu yaparlardı. Bilim adamları insanları gelecekteki zombi tehlikesine karşı uyarıyordu. Oysa zombiler mahalle kahvehanelerinde boy göstermeye başlamıştı bile.

Mavi tulumlu temizlik görevlisi mahallenin durumunu şöyle bir gözden geçirdikten sonra saatine baktı. Saat yediyi elli geçiyordu.Mesai saatinden on dakika önce gelmişti. Mesai saatinden önce gelmesi herhangi bir sorun teşkil etmezdi ama bir dakika bile geç kalması mıntıka amiri tarafından büyük azarlamalara mahal verirdi. Mesaisinin on dakika sonra başlaması onun on dakika daha rahat hareket etmesi demekti. Hiç kendini yormadan olduğu yerde kaldırıma çömelip bir sigara yaktı. O sigara içerken yanından bir sürü mahalle sakini geçip gitti. Hiçbiri ona dönüp de selam vermedi. Mahallede hiç kimse ona adını dahi sormamıştı. Sabahları gelir mahalleyi süpürür daha sonra çekip giderdi. Mavi tulumlu temizlik görevlisini kimse tanımazdı. Hatta görmezdi bile. O yalnızca hiç kimseyle herhangi bir diyaloğa girmeyen silik bir silüetti.

Bu adam, bu mavi tulumlu temizlik görevlisi olgunluğa ermiş başak gibi beli bükük dururdu. Elli altı yaşında, zayıf vücutlu, eli yüzü kırışmış, boynu uzun, saçı sakalı birbirine karışmış, kaşlarının arasında boşluk olmayan, halk arasında tek kaşlı denilen bir adamdı. Belli ki yaştan emekli olmuş ama prim gün sayısını dolduramadığı için hala çalışıyordu.

Mahalle sakinleri sokaktan geçip giderken ellerinde işlerine yaramayan ne varsa hiç düşünmeden sokağın ortasına atardı. Küçükler de büyüklerden böyle görmüştü. Veletin bir tanesi ağzındaki sakızı tükürür gibi atıp sonra da tekmeyi vurarak biraz sonra o mahalleyi temizleyecek olan mavi tulumlu temizlik görevlisinin kafasına yapıştırdı. Adam ne olduğunu anlamakta biraz zorlandı. Kim bilir o esnada ne düşünüyordu. Bu olayı gören mahalle sakinleri hep bir ağızdan gülmeye başladı. Mavi tulumlu temizlik görevlisi hiçbirine bir kelime dahi cevap vermeyipyavaşça yerinden kalkarak eline küreği alıp yerleri süpürmeye başladı. Hiçbir şey söylemeyen bu adam, adam olana çok şey söylemişti aslında. Ağzını bile açmadan beden diliyle "Bu eğik belimi görüyor musunuz?İşte, bu eğik belimi siz rahatınızdan taviz vermemek için eğdiniz. Sizin hiç düşünmeden yere attığınız pislikleri toplamak için birileri belini büke büke topluyor."demişti ve bunu büyük bir gururla, sessizce söylemişti.

Saat sekiz olmuştu ve mavi tulumlu temizlik görevlisi mesaisine başlamıştı. Sokağı süpürürken kendinden öyle geçmişti ki lila renkli evin yağmur giderinin içine saklanan fareyi pür dikkat bekleyip en

uygun zamanda üzerine atlamak için bekleyen kediyi fark edemeyip onu da süpürmüştü. Zavallı kedi neye uğradığını şaşırıp kendine has bir sesle çığlık atarak havaya fırlamıştı. Kedinin bu çığlığı evlerinde sakince oturan insanları rahatsız etmiş olacaktı ki üç beş kişi pencereye çıkıp ne olup bittiğine bakmıştı. Hatta içlerinden lila renkli evin üçüncü katında oturan kırmızı gömlekli kadın "Hey çöpçü! Bağırtma şu gariban kediyi."diyerek mavi tulumlu temizlik görevlisini azarlamak için atağa geçmişti. Sadece işine odaklanan ve geri kalan hiçbir şeyle ilgilenmeyen mavi tulumlu temizlik görevlisi kırmızı gömlekli kadının bu aşağılayıcı tavrına hiç tepki vermeden sokağı süpürmeye devam etti. Mavi tulumlu temizlik görevlisinin bu umursamaz tavrını gören kırmızı gömlekli kadın daha çok sinirlenerek "Ayol aptal çöpçü! Huuu! Kime diyorum ben? Bağırtma şu kediyi Allah'ın cezası."diyerek azarlamalarına devam ettiyse de mavi tulumlu temizlik görevlisi kulaklarında kulaklık varmış da hiçbir şey duymuyormuş gibi hiç oralı olmadı.

Lila renkli evin üçüncü katında oturan kırmızı gömlekli kadının tam karşısındaki sarı evde oturup boş zamanlarını kırmızı gömlekli kadını izlemekle geçiren mavi kazaklı adam "Anlamaz bunlar gülüm anlamaz. Sen kime ne diyorsun? Onların dilinden ben anlardım da ah ulan komiser yaktın beni. Biliyorsun gülüm ben biraz belalıyım. Geçen bir kavga ettim. Dört kişi haşat oldu. Komiser bir aldı beni içeri: "Bak oğlum sana falan yerden girer filan yerden çıkarım. Canımı sıkma uslu dur bir daha görmeyeyim seni karşımda." dedi de o yüzden karışamıyorum işte. Yoksa var ya

buradan saksıyı kafasına atar sonra aşağıya iner ıspatulayla etlerini asfalttan sökerdim, o sen içerde huzur içinde dinlenirken seni rahatsız eden şu lavuğu."dedi.Kırmızı gömlekli kadın da mavi kazaklı adamın ona kur yaptığının farkına vararak göğüslerini pencerenin üstüne sıkıca dayayıp sağ eliyle de saçlarını düzelterek mahallenin yoldan çıkmış kızlarına has bir gülüşle ağzını da yuvarlaklaştırarak "Amannn! Değer mi hiç. Boş ver şekerim. Sen kendini düşün."diyerek gözleriyle de bir de beni düşün bakışları atıyordu. Tam o esnada mavi kazaklı adamın kahverengi kazaklı karısı da evin diğer penceresinden kocasına ve kırmızı gömlekli kadına bakarak "Batı kültürüyle büyümüş kocasına karılık etmeyi bilmeden bütün mahalleye karılık eden aşağılık yaratık! Senin gibiler kişiliğini değil dişiliğini kullanır." diye mırıldanıp kafasını sallayarak sol ayağıyla da kendini, kurmalı saatler gibi biraz sonra çıkacak olan meydan muharebesine hazırlıyordu.

Sarı renkli evin üçüncü katında oturan mavi kazaklı adam kahverengi kazaklı eşinin mırıldanmalarını duyunca korkuyla deliğine kaçan tilki gibi usulca kafasını pencereden içeri soktuğu anda bir tava sesi geldi ki mahalle sakinleri haber ajanslarında bombanın nerede patladığını öğrenmek için televizyon başına koşuşturdu. Anlaşılan mavi kazaklı adamın kahverengi kazaklı karısının komiser korkusu yokmuş.

Mahalleli bu tür olaylara alışıktı. Bunlar sıradan, her gün olan şeylerdi. Mahallede bu tür hadiseler vuku bulurken mavi tulumlu temizlik görevlisi Titanik gemisi batarken keman çalan müzisyen gibi sokağı temizlemeye devam ediyordu.

Beyaz renkli apartmanın dördüncü katında yaşayan beyaz tişörtlü genç evinin balkonunda oturup "Acaba bugün şu mahallede olup bitenleri şiire veya bir hikâyeye dönüştürebilir miyim?"diye düşünüyordu. Kendisi edebiyat okumamış, edebi eserler okumamış, yazma ve üslûb üzerine de kendini geliştirmeyi hiç düşünmemiş bir gençti. Şuanda olup bitenleri edebi bir dille anlatmanın gayretine girmiş bir tavır takınarak ciddi ciddi gördüklerini kâğıda dökmeyi düşünüyordu. Bu bir eylem haliydi. Henüz harekete geçmemişti fakat harekete geçmeyi düşünüyordu. Eğer başarabilirse Fatih'in gemileri karadan yürütmesi gibi büyük bir iş başaracak ve o vukuat sadece tarih kitaplarında değil bütün matbuatlarda kendine bir cümle edinecekti.

Beyaztişörtlü genç mahallenin durumunu edebi bir üslûpla anlatamaya çalışırken onunla aynı apartmanın altıncı katında oturan pembehırkalı genç kız fırçasını eline almış gördüklerini tuale çiziyordu. Tuale çizdiği ilk nesne mavi tulumlu temizlik görevlisiydi. Mavi tulumlu temizlik görevlisi gerçekte kendinden bıkmış, hiçbir umudu olmayan, yaşamaktan zevk almayan, beli, boynu bükülmüş biriyken pembe hırkalı genç kızın çizdiği resmen Fatih'in İstanbul'u fethinden sonraki o gururlu İstanbul'a girişi gibiydi. Hayallere kelepçe vurulmazdı ama pembe hırkalı genç kız gençliğin de etkisiyle her şeyi tozpembe görüyordu. Pembe hırkalı genç kız her şeyi tozpembe görüyordu oysa çizmeye çalıştığı mavi tulumlu temizlik görevlisi tozu dumanı yutuyordu.

Mavi tulumlu temizlik görevlisini kendi yorumuyla çizdikten sonra tualin her tarafına apartmanlar, alışveriş merkezleri, zaman öldüren eğlence merkezleri çizdi. Çizdiği başyapıtına biraz gerilip kendiyle gurur duyarak baktıktan sonra"Belki şurada da küçük mutlu bir ağaç vardır."diyerek yolun tam ortasına küçük, şirin bir ağaç çizdi. Pembe hırkalı genç kız yaptığı bu başyapıtı annesine göstermek için büyük bir heyecanla"Anneee!" diye bağırdı. Annesi, pembe hırkalı genç kızın bu büyük bağırışını duyunca kızının balkondan düştüğünü sanıp yüzü sararmış bir vaziyette, elleri ayakları titreyerek balkona geldi. Kızının iyi olduğunu görünce"Allah iyiliğini versin. Deli misin kızım sen? Ne diye bağırıp duruyorsun? Ödüm koptu sana bir şey oldu diye."dedi. Pembe hırkalı genç kız kendiyle gurur duyan mutlu bir yüz ifadesiyle "Anne bak! Hep çizmek istediğim resmi sonunda çizdim. Alışveriş merkezleri, apartmanlar, eğlence merkezleri, çöpçü... Her şeyi çizdim anne her şeyi. Ha bir de mutlu bir ağaç çizdim." dedi. Annesi başını sağa doğru eğerek sol elini çenesine dayayıp sağ gözünü kısıp "Bir halta benzememiş bu. Sen boş ver resim çizmeyi git elbiseleri ütüle." dedi. Pembe hırkalı genç kız annesine sinirlenerek "Anne ne elbise ütülemesi! Baksana şu çizdiğim tabloya! Misafir odasının geniş duvarına astığımız zaman gelen misafirler onlara ne kadar büyük değer verdiğimizi hemen anlayacaklar. Sanat bu anne sanat, sanat!" dedi. Annesi küçümseyici tavrını hiç bozmadan "Kızıımm! Pembe hırkalı yüzü güzel kızım. Bırak şu hayal dünyasını gel benimle yaşa. Seni alacak adam çizdiğin resme değil yaptığın ütüye bakacak. Ütü yaptın mı yakmamalısın. Bir yaktın mı eyvahhhh! Öl daha iyi. Kaynana dırdırından yanmış kibrit çöpü gibi başın önüne düşer gencecik

yaşında kötürüm kalırsın. Ahlar ederim vahlar ederim yapma canım kızım." diyerek yakınmaya başladı.

Pembe hırkalı genç kız "Of anne ya!" deyip tepkisini gösterdikten sonra "Boş ver kocayı kaynanayı. Resim nasıl onu eleştir anne." diyerek devam etti. Annesi çokbilmiş bir tavırla "Geri zekâlı güzel kızım! Yolun ortasına ağaç mı çizilir." dedi. Pembe hırkalı genç kız kararsız kelimelerle "Çizilmez. Biliyorum ama başka çizeceğim hiçbir yer yoktu ki. Nereye çizeyim? Madem bu kadar biliyorsun sen söyle." dedi. Annesi tualin her noktasını iyice gözden geçirdikten sonra "Apartmanların olduğu yere çizersen insanlar nerede yatacak? Alışveriş merkezlerinin olduğu yere çizersen insanlar nereden alışveriş yapacak? Eğlence merkezlerinin olduğu yere çizersen insanlar nerede eğlenecek? En iyisi çöpçüyü sil oraya çiz. Evet, evet çöpçünün olduğu yere çiz. Hatta boş ver ağacı hem belki o küçük mutlu ağaç büyümüş, kesilmiş, fırında ekmek pişiriyordur. Evet, evet kesin öyle yapıyordur. Yolun ortasında durmasındansa fırında ekmek pişirmesi daha çok işe yarar güzel kızım." dedi. Annesinin bu uyarısını dinleyen pembe hırkalı genç kız hem mavi tulumlu temizlik görevlisini hem de küçük mutlu ağacı misafir odasının geniş duvarına asılıp gelen misafirlere ne kadar büyük değer verildiğinin göstergesi olan tablodan sildi.

Mavi tulumlu temizlik görevlisi az önce pembe hırkalı genç kız tarafından tualden silinmesinin farkına bile varmadan sokağı süpürmeye devam ediyordu.

Pembe hırkalı genç kızın oturduğu beyaz apartmanın tam karşısındaki siyah apartmanın zemin katında oturan yaşlı adam sanki apartmanın bir parçasıymış gibi elbiselerini de apartmanın renklerine bürümüştü. Dün akşam saatlerinde kırk yıldır ona hanımlık eden evinin sultanı sanki hiç olmamış gibi bu dünyadan öylece göçüp gitmişti. Göçüp giden o kadın siyah elbiseli yaşlı adamın çiçekli fistan giyen baharıydı, şimdi ise gönlündeki matemin sahibi.

Siyah elbiseli yaşlı adamın oturduğu zemin kat balkonsuz olduğu için pencerenin önüne bir sandalye çekip her iki eliyle sıkıca tuttuğu koçboynuzu başlı bastonuna çenesini dayayarak yolun ortasında kalan gözü yaşlı Dante'yi anımsatıyordu.

O evden bir cenaze çıkmıştı ama kimin umurundaydı. Siyah elbiseli yaşlı adam karalara bürünürken aynı apartmanın diğer katlarında oturan insanlar rengârenk, cıvıl cıvıldı. Siyah elbiseli o yaşlı adam bütün renklerini kaybetmişken o diğer insanlar o kadar rengi nereden bulmuşlardı? Aynı mahallede yaşamalarına rağmen matem yağmurları sadece siyah elbiseli o yaşlı adamın üzerine yağmıştı. Ateş düştüğü yeri yakıyordu.Oysa ateş yakmaya düştüğü yerden başlıyordu ve mahalleliler bunu bilmiyordu. Bir gün anlarlar mıydı? Muamma.

Siyah elbiseli yaşlı adamın oturduğu apartmanda herkes güllük gülistanlık yaşarken apartmanın birinci katında oturan mor

fistanlı yaşlı kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İçerden"Anne ne oldu yine, neden ağlıyorsun?" diye bir ses duyuldu. Mor fistanlı yaşlı kadın "Sarı öküzümü kestiler."dedi ve devam etti "Yavrumun canı nasıl da acımıştır. Etleri boğazınızda kalsın. Hainsiniz kandırdınız beni. Beni komşuya, tarlaya yardıma gönderdiniz, sonra da sarı öküzümü kestiniz." dedi. Mor fistanlı yaşlı kadının kızı "Anne sarı öküzünü elli yıl önce dedem kesti. Ben bunu sana daha önce söyledim. Neden anlamıyorsun?" deyince Mor fistanlı yaşlı kadın ağlamayı keserek "O kadar oldu mu?"diye sorup aradan bir dakika geçmeden tekrar ağlamaya başladı. Kızı bir daha sordu "Anne şimdi ne oldu?" Mor fistanlı yaşlı kadın "İp atlarken ayağım ipe takıldı düştüm. Dizim çok ağrıyor." dedi. Kızı "Anne onlar çocukluğunda kaldı. Senin o ayağına takılıp da seni düşüren ip çoktan doğada yok olup gitmiştir. Canım annem. Üzülme. Hadi gel seni uyutayım." dedikten sonra o evden sesler kesildi.

Siyah apartmanın birinci katında oturan mor fistanlı yaşlı kadın hastalığından dolayı yaşadığı anı unutup maziyi şimdi sanarken mavi tulumlu temizlik görevlisi sokağı süpüre süpüre siyah apartmanın tam karşısındaki mavi, beyaz ve kırmızı renklerle boyanmış apartmanın önüne geldi. Belini doğrultup başını kaldırarak derin bir nefes aldı. Süpürgenin sapını iki eliyle sıkıca tutup göğsüyle süpürgeye yaslanarak biraz dinlendi. O sırada mavi, beyaz ve kırmızı renklerle boyanmış apartmanın birinci katındaki gri kazaklı kadın, ikinci katındaki turuncu bluzlu kadın, üçüncü katındaki krem gömlekli kadın ve dördüncü katındaki açık mavi elbiseli kadın sanki önceden sözleşmiş gibi aynı anda

balkona çıkıp müthiş bir süratle birbirleriyle konuşmaya başladılar. Öyle bir konuşma ki konuştukları dil henüz filologlar tarafından keşfedilmemişti. Onları dinleyenler havada uçuşan kelimeleri bir oradan bir buradan yakalayıp daha sonra yakaladıkları kelimeleri birleştirerek bir bütün oluşturup konuştuklarını anlamaya çalışsa da kelimelerin saatteki hızı insanoğlu tarafından yakalanıp anlaşılacak bir şey değildi. Mavi tulumlu temizlik görevlisi o kadınlara hayran hayran bakarak kafasını bir birinci kattaki kadına bir ikinci kattaki kadına bir üçüncü kattaki kadına bir dördüncü kattaki kadına çevirip hatta arada bir hızını alamayarak çatıya "Subhanallah" der gibi bakardı.

O kadınların ne söyledikleri bizim gibi sıradan insanlar tarafından anlaşılmasa da belli ki mühim şeylerdi yoksa hiçbir konuşma o kadar hararetli olamazdı.

Mavi, beyaz ve kırmızı renklerle boyanmış apartmanın bayan sakinleri kendilerine has bir dille birbirleriyle konuşurken onların oturduğu apartmanın çaprazındaki mavi renkli apartmanın yedinci katındaki yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadın apartmanın sokak kapısından dışarı çıktı. Bu güzel kadın elli üç yaşında olmasına rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti ki yoldan şöyle bir geçtiğinde yolu ay gibi parlatırdı.

Mavi tulumlu temizlik görevlisi kapının sesini duyduğu gibi arkasına dönüp baktı ve birden inci yağmurlarının içinde buldu kendini. Güneşin ışınları bambaşka bir güzellikle tenine değiyor ömrüne ömür ekliyor gibiydi. Bir elinde süpürge bir elinde kürek olmasına rağmen peri masalındaki perinin eşiymiş gibi mutluydu. Hiçbir zaman sorgulamadığı hayatı o yeşil gözlü kadını görünce sorgulamaya başlıyordu.

Yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadın üzerine uzun, içinde beyaz ve pembe gülleri olan mavi bir elbise giyerek sanki gençlere ben varken güzellik sizin kapınıza bile uğramaz mesajı veriyordu. Kapıdan çıktıktan sonra mavi tulumlu temizlik görevlisine acıyarakbir kez baktıktan sonra başını önüne eğdi.Siyah ve lila renkli apartmanların arasındaki bakkala geldi. Evin mutfağı için pirinç, yağ, şeker, ekmek ve birkaç temizlikmalzemesi daha alarak bakkaldan çıkıp başınıtekrar önüne eğerek evinin yolunu tuttu. Tam dış kapının önüne geldiğinde yedinci kattaki evinin ziline basıp kapının açılmasını bekledi. Kapının açılmasını beklerken başını kaldırıp sağ tarafındaki mavi tulumlu temizlik görevlisinebir kez daha derin derin acıyarak baktı. Otomatik kapı açılınca tekrar başını önüne eğerek merdivenlerden süzülür gibi çıkıp gitti.

Yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadın kapıdan çıkıp tekrar kapıdan içeri girinceye kadar mavi tulumlu temizlik görevlisi bir an bile gözlerini ayırmadan o ay yüzlü güzel kadına baktı. Her baktığında da içinde bir hayal sahnesi canlandırıyordu.

Yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadın dış kapıda kapının açılmasını beklerken ona baktığında onun gözlerinde Yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadının ona "Neden orada öylece duruyorsun? Gelip beni her şeyden daha çok sevdiğini söylesene... Bunca zaman bekledim seni. Sen cesaretini topla da gel diye bekledim. Ama artık beklemeye gücüm kalmadı. Gel artık. Gel." dediğini onun da Yeşil gözlü, beyaz tenli, siyah saçlı, uzun boylu kadına "Beni beklediğini biliyorum ama ben kendime inanmıyorum.Seni mutlu edeceğime inanmıyorum. Seni üzmeye hakkım yok." dediğini hayalinde canlandırıyordu.

Mavi tulumlu temizlik görevlisinin mavi renkli apartmanın önünde kaç saat hayal kurduğu belli değildi. Ama belli olan bir şey vardı. Akşam saat beş olmuştu ve Mavi tulumlu temizlik görevlisinin mesai saati dolmuştu. Sağ eliyle tuttuğu süpürge ve küreği sağ omuzuna atarak "Beyaz giyme söz olur, Siyah giyme toz olur, Gel beraber kaçalım, Muradımız tez olur."türküsünü kısık sesle söyleye söyleye depoya doğru yürümeğe başladı. Depoya yaklaştığında siyah üniformalı mıntıka amiriyle karşılaştı. Siyah üniformalı mıntıka amiri mavi tulumlu temizlik görevlisini görünce sinirlenerek onun yüzüne bir tokat atıp"Ben sana kaç defa dedim sen o sokağa değil o sokağın beş sokak ilerisindeki sokağı temizleyeceksin diye." dedi. Sağ omuzuna koyduğu süpürge ve kürek bir tarafa kendi bir tarafa düşüp siyah üniformalı mıntıka amirine dik dik bakarak"Çok defa dediniz amirim." dedi. Siyah üniformalı mıntıkaamiri iyice sinirlenerek "Eee... Öyleyse sen neden benim dediğimi yapmıyorsun? Söylesene neden yapmıyorsun be adam?" diyerek ona kızgın kızgın baktı. Mavi tulumlu temizlik görevlisi sırt üstü yere uzanmış her iki dirseğini yere dayayarak belini yarım doğrultmuş bir vaziyette "Hayallerimde tozlanan umutlarımı süpürmek için." dedi.

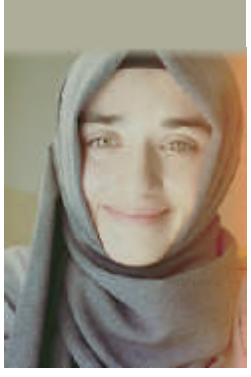

MEHLİKA ÇALIŞKAN

2000 yılının mayıs ayında Konya' da dünyaya gelmişim.Babam polis memuru,annem öğretmen olup, üç kardeşin büyüğüyüm. Çatalzeytin Yunus Emre İlkokulu Çatalzeytin Yunus Emre Ortaokulunu 2014 yılında, Kastamonu Kız Anadolu İmam Hatip Lisesini 2018 yılında bitirdim.Karabük Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu Fizyoterapi bölümünde eğitimime devam ediyorum.Kişisel Gelişim kitapları okumayı seviyorum.Müzik dinlemek,deniz kenarında yürüyüş yapmak, sudoku çözmek, basketbol oynamak hobilerim arasındadır. Doğumumda verilen her ne kadar nüfusa işlenmemiş olan Mehlika Rukayka İsmimi severek kullanmaktayım.

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

DÜŞÜNCELERİNİ FARKLI KIL!

Her sabah güneş ışınlarıyla birlikte hunharca çalan ve her seferinde ertelenen o Semiramis Pekkan şarkısıyla uyanıyordum. Ve yine,yeniden öyle olmuştu. Aslın da son 1 haftadır rutin haline gelmişti bu alışkanlığım. Çünkü yeni bir hayatın 2.haftasındaydım. Sağ tarafımda ki abajurümü kapattıktan sonra, yumuşak panduflarımı giyerek sert bir kahve yapmak için, mutfağa doğru ilerledim. Güne kahvesiz başlayamayanlardandım. Sert kahvemi kitap okuyarak içmek benim için mükemmel bir hazdı. Yeni başladığım " Kaktüslerde Çiçek Açar."kitabıyla içtim. En sevdiğim yazarın kitaplarından bir tanesiydi. Yazarın , bakış açısı herkesten farklıydı, özgündü. Ben de bu özgünlüğe müptelaydım. İşe gitme saatim yaklaşmıştı. Hemen hazırlandım,çizmelerimi ayağıma çekip. Sevimli,loş ve portakal gibi turuncu evimden çıktım. Turuncuya karşı özel bir ilgim vardı .Beni tanımayan biri kıyafetime yahut evime bakarak kolaylıkla turuncu rengine olan hayranlığımı anlayabilirdi. Arabama doğru ilerlerken annem aramıştı her sabah, aynı saatte. Bu rutin de hayatıma yeni girenler arasındaydı.8.30 oldu mu annemin o endişeli ve meraklı sesiyle konuşuyordum. Ayı şekilde akşam 8.30 , arada da 3 kere falan konuşuyordum. Belki de kızının cezaevin de bir psikiyatrist olması onu etkiliyordu. Ruh halimin kötüleşmesinden endişe ediyordu. Bu yüzden de her gün takıntılı bir şekilde arıyordu. Aslın da bu takıntılı haline hak veriyordum,bazı psikiyatristlerin yahut psikologların haber bültenlerin de mesleğinden kaynaklı olarak intihar ettiği haberleri sunuluyordu. Annem de sürekli arayarak içinde ki endişeyi böyle bastırıyordu.

Annem sayesinde daha bir hafta olamasına rağmen, 27 yaşında ki bir kadının cezaevin de psikiyatrist olmasını sorguluyordum . Mutsuz musun Ahsen ? ,pişman mısın Ahsen ?...Diyerek, kısa süre de olsa sorguya çekiyordum. Ve her seferin de kısa süren bu sorgu gülümsememle sona eriyordu.

Aslın da küçükken hayallerimin arasın da psikiyatrist olmak gibi bir düşünce yoktu, evet doktor olmak vardı. Ama psikiyatri hiç geçmememişti açıkçası .Doktor olmak istiyordum ama tam hayalim bu değildi. Bir şeyler eksik kalıyordu. Velhasıl Tıp Fakültesini kazandım. Annemgilin benim hakkımda ki hayalleri göz doktoru olmam yahut cerrah falan olmamdı. Benim de bir müddet böyleydi aslın da, ta ki psikiyatri stajına kadar o kadar çok ilgimi çekmişti ki, sanki noksan olan noktayı bulmuştum. Bir de pskiyatristlerin cezaevlerin de çalıştığını öğrenince içimde ki illegal kız çocuğu devreye girmişti. En büyük hayallerimin listesin de 1.sıraya oturmuştu bile. Bu hayalimi annemgile endişe ederler diye bahsetmedim. Ama olan olmuştu,bir aşık gibi mesleğimin hayalleriyle yanıyordum. Velhasıl ,öyle böyle hayallerimi gerçekleştirmiştim. Hayat benim için daha anlamlı bir yer olmaya başlamıştı artık. Mutlu bir hayatım vardı ama artık daha mutlu bir hayat beni bekliyordu. Zaten mutzuz bir hayatın olduğuna inanmıyorum sadece mutsuz dakikaların olduğuna inanıyorum.

Görev yerim Silivri tarafındaydı. Silivriye giderken kız kulesine her sabah selam verir olmuştum. Üniversite sınavına hazırlanırken kız kulesi benim hayallerimi gerçekleştiren bir metafordu , özeldi, tekti.

Silivri kapalı cezaevin de göreve başlayalı 2 hafta olmuştu. Aynı zaman da hayallerime kavuşmamın 2.haftasıydı,meslek hayatımın da. Arabamı park edip -1.kattaki odama doğru ilerledim.

Küçüklükten beri renkli bir kişiliğe sahibim içim de en ağır basan renkte turuncuydu. Turuncunun yaşama sevinci verdiğine inanırım. Bundan kaynaklı olarak da odamın kapısı dahil olmak üzere ,odamı turuncuya boyattım .Masamın üstün de turuncu matruşkalardan tutun turuncu cam bilyelere kadar her şey turuncuydu hatta cam kavanozumun için de turuncu Memo balığım vardı. Bir psikiyatrist olarak diğer meslektaşlarıma göre fazla renkliydim. Turuncu rengi hastalarımın ne kadar ilgisini çeker bilmiyorum ama bu göze çarpan renk az da olsa içlerine aydınlık verir diye düşünüyorum. Aslında dışarıdan bakanlar bir cezaevi için fazla düşünceli davrandığımı düşünüyor .Ama kimse oraya gidenlerin sadece iftira kurbanı olacaklarını yahut her insanın hata yapabileceğini ve bundan köpekler gibi pişman olacağı aklına gelmiyor..Herkes kendi ekseni için de bir önyargı donatıyor adeta. Sadece ölüler mükemmeldir aslında sadece onlar hata yapmaz .Biz bu kulaklarımıza küpe olacak küçük ayrıntıyı hep unutuyoruz. Belki de hayatın kötü tarafında ki iyilerle tanışmak için bu özgün mesleği hedef belirlemiştim kendime,kim bilir.

Geçen hafta da gelen bir hastam kapıyı çaldı, yavaş adımlarla odamda ki turuncu koltuğa oturdu . Hastamla geçen hafta kısa bir seans yapmıştık .Cezaevi müdürü, Salahattin Bey mahkûmun mutlu olmasından endişelendiği ve diğer suçlulara benzemediği için ilgisini çekmiş olmalı ,bundan kaynaklı olarak bana yönlendirmiş .Aslın da beklemediğim bir durumdu, hayattan çok sıkılmış, çok bunalmış her Allah'ın günü intihar etmek isteyen insanlarla karşılaşacağımı düşünmüştüm. Absürt bir durumun ortasında olmalıydım.

Hastamın adı Mehlikaydı pek yaygın bir isim değildi ama kulağa hoş geliyordu. Hakkın da çok şey bilmiyorum bu seansta sorup, öğreneceğim. Bildiğim kadarıyla hem yetim hem öksüzdü, hayatı yetimhaneler de geçmişti ve kitaplar onun için ıssız bir limandı .Asıl mesele bu lanet yere nasıl düştüğüydü. Geçen haftaki seansım da tanıdığım kadarıyla temiz yüzlü,güzel ahlaklıydı. Buralara düşücek biri değil gibiydi.

Mutfak işleriyle ilgilenen Leyla Hanımdan 2 oralet isteyip konuya girdim.

--Mehlika Hanım bana kendinizden bahsetmenizi istiyorum, her ayrıntısıyla,tüm saflığıyla ve buraya düşmenize sebep olan olayı anlatmanızı istiyorum. Kapı çaldı Leyla Hanım portakal kokulu oraletlerimizi getirmişti. Mehlika hanım oraletten bir kaç yudum olarak sorduğum sorulara cevap vermeye başladı.

-- Ahsen Hanım , ben yetim ve öksüz biriyim bunları geçen hafta da söylemiştim. Nerde doğdumu nereli olduğumu hatta yaşımın gerçek yaşım olduğundan bile şüpheliyim. Dediğim gibi beni klasik olcak ama camii avlusuna bırakmışlar ordan da hop yetimhane.İsmimi bile yetimhane müdüresi Nilüfer Hanım koymuş. Hayata kötü bir başlangıç yapmışım anlayacağınız. 1-0 geride açmışım gözlerimi bu koca ,şişko dünyaya. Bundan kaynaklı olarak da sevgi,güven ve şefkat duygularını akranlarımdan çok daha geç hissettim bu muazzam duyguları bana hissettiren şey ise kitaplardı. Kitaplar benim her şeyimdi ; Arkadaşım,ailem,sırdaşım...

Konunun nereye gideceğine dair bir fikrim yoktu. Sadece gözlerimi gözlerinden ayırmadan dinliyordum.

--Ben kitap okumaya,roman yazmaya hatta aşk şiirleri yazmaya bayılıyorum. Etrafımda dediğim gibi dostum,akrabam kimsem yok sadece yetimhane yakınında olan bir Asiye babaannem vardı. Öz olmasa da onu seviyordum onunla aram da değişik bir bağ vardı, bunu hissediyordum. O beni onu sevdiğim kadar seviyor mu tartışılır. Benim öyle hayattan herkesin istediği gibi beklentilerim falan da yok. Sadece sessiz,sakin , kimsenin olmadığı bir yerde inzivaya çekilip dünyaca tanınan kitaplar yazmak istiyorum. Benim hayalim de bu işte. Hem aç kalmayacağım hem yatabileceğim, insanlarla yüz göz olmayacağım aynı zaman da her kafama estiğin de dışarı çıkamayacağım,sert kuralları olan bir yer düşündüm.. Aklıma sadece bir çare geldi. Cezaevin de tecrit denilen tek kişilik hücre hapsin de kalmak gelmişti. Mantıklı bir fikir değil farkındayım ama anne babası olmayan bir insandan çok mantıklı düşünmeyi beklemeyin olur mu? Neyse ,Dünyaca tanınan bir roman yazmak için bu kadar disiplinli kurallar olması gerektiğini düşünüyordum. Karar vermiştim ne kadar tezat isteklerle dolu olsa da , istediğim tüm şartları sağlıyordu. Sadece geriye cezaevine girmek kalıyordu. Eğer cezaevine girersem , arkamdan feryatlar koparacak ne bir anam ne bir babam yahut dostum vardı. Geriye kalan tek sorun cezaevine nasıl gireceğim sorusuydu. Girmek için ne bir katil ne bir hırsız olabilirdim. Bu konuda da sadece tek bir şey gelmişti aklıma. Dediğim gibi babaannem gibi gördüğüm Asiye teyze vardı ondan bir ricam olacaktı. Belki de son bir rica.. ben onu seviyordum ama aynı şeyler onun için geçerli değil ya da bunaklığın etkisi de olabilir. Hoş kadındı aslın da.

Onunla aklım da olan bir plan için konuşmaya gittim .Plan çok basitti sokakta emekli maaşını çekecekti ben de o parayı yalancıktan çalacaktım .Ama etraftakiler öyle sanmayacaktı, tabii bir de asiye teyze benden sert bir şikayetçi olursa paçamı kurtaramazdım .Biraz zor oldu kabul ettirmesi ama fazla ısrarıma boyun eğdi. Kalabalık sokak olan Beyoğuınu seçmiştik. Hemen planı devreye sokmalıydım. 13 Mart 2015 Salı, ikindi vakti gerçekleştirme kararı aldım. Ve gerçekleştirme vakti gelmişti. Zaten tam bütün parasını aldım Asiye teyzenin bağırmasıyla yakalanmam bir oldu. Planım tutmuştu, mutluydum, şans yüzüme gülmüştü.Şimdi aklınızdan manyak mısın sen dediğinizi duyar gibiyim, konuşmadan sadece göz kapaklarımla sorusunu onaylamıştım. Evet biraz öyleyim galiba.. Hakim kararıyla, katibin yazısıyla3 yıl hapis cezası aldım durum bu. Cezaevine girmeden de asiye teyzeden bir şey daha rica ettim: 1 dolma kalem ve 1 tomar kağıt isteklerim bunlardı. Hayallerimi gerçekleştirmek artık benim elimdeydi. Cezaevinin büyük kütüphanesinde ki tüm kitapları okumakta ücretsizdi daha ne isteyebilirim ki ,mutluyum size ne kadar garip bir durum gözükse de... Gireli sadece 2 ay olmasına rağmen 120 tane dünya klasiği okuyup, 300 er sayfalık 3 roman yazmıştım. Her gün hayallerimi ilmek ilmek işliyordum ben mutlu olmayacaktım da kim mutlu olacaktı,demişti.

Sessizlik oldu anlaşılan konuşma sırası bana geldi. Yüzüm de hafif bir gülümseme fazla bir şaşkınlık vardı. Mehlika Hanımın değişik bakış açısı benimkisini de etkilemişti açıkçası.. Bu mesleği farklı kişiliklerle tanışmak için seçmiştim zaten, öyle de oluyordu.

O an ,sadece mum ışığında iyi yazmalar diyebildim ne denebilirdi ki başka..

Mehlika Hanım turuncu kapımı yavaşça çekip odadan ayrıldı. inzivaya çekildiği hücresine gidiyor olmalıydı. Masada bitmiş, dibi turuncu olan oralet bardakları kaldı. Aklımda da Mehlika Hanımın sıradışı olayı ,ne diyebilirdim ki her insanın standart bir hayatı yahut hayaller olmak zorunda değildi sonuçta.

MEHMET EMİN YEL

"

İsmim MEHMET EMİN YEL. 31.03.1999 tarihinde Gaziantep'te doğdum. Memur emeklisi bir baba ve ev hanımı bir annenin 4 çocuğundan en küçüğüyüm. Karabük Ünüversitesi'nde Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği 4. sınıfta okuyorum.

Haddizâtında en büyük iştiyakım; evimden, eşimden, şirin bebeğimden, işimden, aşımdan ayrılana dek aklî ve naklî ilimli babayiğit Ashâb-ı Kehf'ler ihdâs etmek.

"

KUTLU TOHUM

Halid, hemen herkesin sevdiği bir çocuktu. Çok baş kaldıran, tüm duygularını çok sert yaşayan bir çocuk. Her duygusu sert ve derinden olduğundan, deniz dalgalarına karşı koyamayan kum taneleri misali epeyce takılı kalmıştı geçici dünyaya. Ahir zaman ilerleyeduruyordu..

Turuncu ile yeşilin karışımında kayboluyordu Halid, keşke eski zamanlarda yaşasam diyordu. Öyle ya; insanların geneli gibi o da bu asırdan bıkmıştı anlaşılan. Çıkış yolu arıyordu, acaba neydi bunca nimet içinde onu bu hale getiren? Genel durumuna bakacak olursak aslında ailesinin maddi durumu iyi, arkadaşlarıyla arası güzel, sıhhati de yerinde idi. Dışarıdan bakıldığında çok önemli görünen şeylerin tümüne sorunsuz bir şekilde sahipti. Aksilik ve sıkıntılar bazen çok buluyor, bazen ise hiç bulmuyordu Halid'i. Sıkıntının bulmadığı vakit boşlukta hisseden, ama sebebini bir türlü bilmeyen bir adamdan bahsediyoruz dostlar. Neden? Bunca iş, güç, telaş, ölüm ve kısıtlı bir hayat vardı. Bu dünyaya gelmenin bir bedeli olmalıydı değil mi, bir görevimiz yahut bir yükümlülüğümüz olmalıydı. Bu konuya giden yollar her zaman tam da burada kesilir dostlar, kesen bellidir. Dünya hayatı ve nefis gaflette uyutur insanı. Uyanabilene ne mutlu.

Halid bu gafletten bir haber hayatını esbab-sonuç çerçevesinde yaşayadursun, biz onun yaşadığı çevreden bahsedelim biraz. Halid tam 20'sinde Malatya'lı bir genç idi. Lisesini bitirip üniversitesini kazanmış (edebiyat öğretmenliği) ve okulunun bulunduğu Isparta'da üçüncü senesine girmişti. Kaldığı yerin verdiği doğa ile başbaşalık epeyce düşünmesine sebep oluyordu. Peki neyi?

"Herşeyi".. Aslında okulu kazandı kazanalı hiç öz Halid'e yakışır bir yaşam yaşamıyordu, epey değişmişti.. Bu değişim dışarıdan fark edilmese de kendisi bunun bilincinde idi. Fakat bu bilinç, ona bunun kendisini nelerden uzaklaştırdığını söylemiyordu. Günlerden bir ilkbahar günü, yine Eğirdir Gölü'nün eşsiz manzarasına karşı sallanan o salıncağın yanına geldi ve oturdu. Bir kafeye aitti salıncak, kafenin adının Osmanlıca "Fakirhane" yazdığını görmüştü. "Yahu" dedi, "Ne güzel isim!" Biraz sonra sakalları ve yüzü cennet mekan sultan Abdülhamid Han'ı andıran orta yaşlarda bir garson geldi;

-Ne alırsın yakışıklı?

+Çay olur abicim."

-Hemen getiriyorum."

Tam gidiyordu ki "Abi" dedi meraklı bir ses tonuyla Halid.

-"Buyur kardeşim?"

+Kafenin ismi neden Fakirhane, biliyor musun?

-"Ömrünü bu dünyada kullukla geçirmeye verilen bir hayata sahiptir insanoğlu. Allah'ın rızasını kazanmak amaçtır, rıza ise bir nimet.. Bu nimet bizlere inşallah Ahiret'te ebediyyen verilecek, bulunduğumuz mekan oranın tarlası. Durmadan tohum alıp ekiyoruz, görünürde kazanç yok gibi duruyor ama asıl kazanç orada. İnsan fakir değildir de nedir bu dünyada? İşte burası da fakirlerin muhabbetleşmeye geldiği bir fakirhane kardeşim."

Halid bu cevaptan çok etkilenmişti, halbuki sıradan bir soruya sıradan bir cevap beklenebilirdi. Alemlerin Rabbi'nin merhameti kendisine ne kadar nankörlük yapılırsa yapılsın, yine bir kulunu uyandırmak için tecelli etmişti.

Tevekkül çoğalmaz mıydı bu durumda? Elbet çoğalırdı. Yine düşünmeye başladı, bu defa çok farklı düşünüyordu. Başı boş bir şekilde değil de daha çözüm odaklı bakmaya başlamıştı. Biraz eşelemek ne güzellikler verecekti kendine.. Tabi insan gaflette iken bunları ne bilebilir, ne de hissedebilirdi. İşin daha vahim tarafı ise; insan, gaflet denilen şeyin içinde olduğunun farkına bile varamaz. İşte gaflet de tam olarak bu idi. Biraz sonra aynı adam çayını getirdi, tam yudumlamaya başlamıştı ki Eğirdir Gölü'nün cilveli görünüşünün ardında kulağa çok hoş gelen bir ezgi işitti. Ritmi ve sözleri o kadar hoştu ki.. Dinledi, dinledi, dinledi ve dinledi.. Sözlerini aklında tutarak, her zaman sağ cebinde taşıdığı kağıt ve kalemi çıkardı ve hemen yazmaya başladı:

"Kara bulutlarda bir şimşek çaktı,
Çatlayan yer tohuma kucak açtı,
Çöplükte gül yetişmeye başladı,
Yağmurlar dindi bir güneş doğuyor."

Ah Halid'im ah.. Nasıl da kayboldun yazarken, kalbin ilâhi aşka nasıl da muhtaç kalmış.. Kalbin dünyalık meseleler ile nasıl dolmuş da seni bu aşktan iten şeye karşı koyamıyorsun.. Bir yandan yazarken, içinden; hayatında bir savaş bile kaybetmeyen, son anlarını yatakta ateşler içinde kalarak geçiren ve son sözleri "Nice kılıçlar elimde parçalandı. İşte bu benim ölümümü görecek olan son kılıcımdır. Beni en çok üzen, hayatı hep savaş meydanlarında geçip, yatak yüzü görmemiş olan bu Halid'in yatakta ölmesidir." diyen ve ayağa kalkıp öyle can veren büyük komutanı aklına getirdi..

Bu cümleleri bir konferansta anlatılırken duymuştu. Nasıl bir şevkti ki vefat ederken bile bir gaye, bir amaç, bir aşk uğruna vefat etmeye çalışmıştı adaşı Halid bin Velid? İşte kendinde eksik hissettiği şey tam olarak da buydu: "Maneviyat Eksikliği". Yani dünyaya geliş amacının dışındaki amaçlara dalarak sevgi aramaktı içindeki. Sevgiden kasıt; illaki insanın insana sevgisi değildir dostlar, dünyada olan canlı cansız tüm varlıklara gereğinden fazla ilgi göstermek de bir sevgidir. İşte buna "dünya sevgisi" diyoruz. Halid'in tefekkür içindeki bakışları, Eğirdir Gölü'nün inşirah ferahlığı veren o güzel manzarasına karışmıştı. Biraz sonra kalkıp hesabı ödedi ve bulunduğu yerin tebessüm ettiren, şirin dolmuşlarından birine binerek yurdunun yoluna koyuldu. Giderken bir şeyler yapması gerektiğini iliklerine kadar hissediyordu ve biliyordu ki gaflete dalmış bir vücudun yapacağı çok iş vardı. Hem bu zamana kadar nefsine çok zulmetmiş, hem de Rabbine karşı çok günahkârdı. Yolun bitmesine az kala gözüne bir yazı ilişti. Her dolmuşun şoför koltuğunun üst tarafında yazan klasik bir söz olurdu. Fakat gözünün iliştiği yazı diğerleri gibi değildi:

"De ki "Ey kendi aleyhlerine olarak günahta haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Allah (dilerse) bütün günahları bağışlar; doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir. Zümer, 53"

Bu zamana kadar hiç hissetmediği bir mutluluk kaplayıvermişti dört bir yanını. Bağışlanmak için hemen harekete geçecekti. Peki ne yapmalıydı? Aklına bir zamanlar mahallesinde oturan ve kötülük üzere bir hayat süren o sarhoş adamı getirdi. Bambaşka bir adam olmuştu aniden. Bir sarhoş, bu değişimi yaşarken en başta ne yapmıştı da bambaşka bir adam olmaya adım atmıştı?

Yaz tatilinde o adamın bir iki konuşmasına kulak misafiri olmuştu mahalledekilerle. İki lafından biri ya namaz, ya da "Aman tövbe ettim" idi. Bu bir işaret olmalı dedi içinden. Evet, öncelikle tövbe etmesi gerekiyordu. Odasına girdiğinde ilk iş hemen abdest aldı. Ömer isimli bir çocukla kalıyordu. Ömer İzmir 'li, gerçekten de adının hakkını vermeye çalışan bir çocuktu. Hz. Ömer'in sertliği vardı üzerinde. Tıpkı onun gibi bâtıla idi sertliği. Normal vakitte pamuk gibiydi, amma diniyle ilgili bir yanlış veya haksızlık görse yıkardı ortalığı. Zaten epeyce de bir süre olmuştu birlikte kaldıkları vakit. Nitekim bu, Halid 'e güven vermeye yetmişti. Ömer'den seccadesini ödünç aldı. Arkadaşının tarifi ve çocukluğundan aklında kaldığı kadar bir namazla iki rekat namaz kıldı. Rabbiyle baş başa kalmıştı.. Aklına boş geçirdiği onca zamanı, Allah'ın hoşnut olmadığı amellerini ve bu zamana kadar işlediği bütün günahları getirdi. Hatırladıklarının hepsi için büyük bir samimiyetle ayrı ayrı tövbe etmesinin dönüm noktası olduğunun farkında değildi, ama bir anda yapmak istemişti içinden. Sebebini ise Rabbimiz bize, 1400 küsür sene önce ayetinde bildirmişti:

"Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslâm'a açar; kimi de saptırmak isterse, göğe çıkıyormuş gibi kalbine darlık ve sıkıntı verir. Allah inanmayanları işte böyle cezalandırır." Enam, 125

Evet, Allah onu eşsiz rahmetiyle kuşatarak doğru yola iletmek istemişti. Arkadaşından aldığı seccadenin üzerinden iki saatin sonunda kalkabilmişti. O kadar rahatlamıştı ki, bu rahatlama derin bir nefes almasını sağladı. Ayrıca namazı halletmesi gerekiyordu, çünkü o gecenin sonunda yine Ömer'den aldığı mealli Kuran-ı Kerim'de kaybolmuştu.

Meale o kadar bakmıştı ki, en çok da namazla ilgili iki ayetten etkilendi. İlk defa karşılaştığı bu iki ayet iki ayrı surede yer alıyordu:

"Doğrusu arınan ve Rabbinin adını anıp namaz kılan kurtuluşa ermiştir." Â'la, 14-15

"Ve onlar Rablerinin rızasını elde etmek için sabreden, namazı dosdoğru kılan, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda gizli açık harcayan, kötülüğü iyilikle savan kimselerdir. İşte dünya hayatının güzel sonu (cennet) sadece onlarındır." Ra'd, 22

Onca ayet içinde bu iki ayetin çok tesiretmesi, belki de önem önceliğinde Allah'ın ilâhi bir uyarısı idi. Allah o kadar merhamet sahibiydi ki, kuluna birçok ilâhi işaret vererek işini kolaylaştırıyordu. Derhal namaza başlamak istedi ama gözleri gitmeye başlamıştı, yatağına girmek zorunda kaldı. Bir defa baş koymuştu bu yola, yarına Allah Kerim dedi içinden. Bu düşünceler arasında uyudu ve sabah namazı vakti kendini uyanmış vaziyette buldu. Ömer kaldırmıştı Halid'i. "Kalk" dedi, " Kalk kardeşim kalk! Yarıncılar helâk oldu, namaz uykudan hayırlıdır." Nefsi uğraştırıyordu ama biliyordu ki nefsinin üzerine gitmek kendinin hayrına olacaktı. Zorlansa da güzelce abdestini aldı, hemen Ömer'le cemaat olarak sabah namazlarını kıldılar. Ömer, Namaz sonunda o babayiğit ve tebessümvâri hali ile; "Halid'im" dedi. "Nefis şeytandan beterdir. Peygamberimiz (s.a.v), "Nefsinizi aç bırakın ki kalbinize irfan nuru doğsun." Buyuruyor. Bence ilk işin az yemek olsun. Ondan sonra az uyumak, az konuşmak, az gülmek ve Allah'ı zikir ederek çok tevekkül etmek gelir. Bunları yaparsan nefsinin kölesi olmazsın kardeşim. Ben de eskiden senin gibi gaflette idim. Anladım ki kendini hâk ile meşgul etmezsen,

bâtıl seni işgal edermiş. Bak, Peygamber Efendimiz bir gün ashabı ile otururken beyaz elbise içerisinde bir adam gelip Peygamberimizin önüne diz çöküp oturmuş:

Resulullah'a: "İman nedir?" demiş.

Resulullah: "İman: Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe (öldükten sonra dirileceğine), kadere, hayrına ve şerrine inanmandır" cevabını vermiş.

Adam: "İslâm nedir?" demiş.

Resulullah: "İslâm: Allah'a ibadet edip, O'na hiç bir şeyi ortak koşmaman, namazını kılman, farz olan zekâtı vermen, hacca gitmen orucu tutmandır" karşılığını vermiş.

Adam: "İhsan nedir?" demiş.

Resulullah: "İhsan: Allah'ı görüyormuş gibi O'na ibadet etmendir. Her ne kadar sen O'nu görmüyorsan da O seni görüyor." diye cevap vermiş. Sonrasında ise adam bu konuşmanın üzerine oradan ayrılmış.

"Senin ilk soruyla ilgili bir problemin yok Halid' im, onlar tamam. İkinci sorudan ise namazın, orucun ve ibadetin eksik. Hac ve zekatise zamanı gelince olacak inşallah. Son soru ise imanının zamanla yoğrulmasıyla olacak iş. Sana en başta söylediğim beş şey ile nefsini terbiye et, bir yandan da namazını kıl.Her oruç vakti deorucunu tutarsın. Peygamberimizin hayatını seninle öğreniriz hem. Çünkü o bize rol model, en sıradanişimizi yaparken bile o ne yapmış diye bakacağız. Bunlar karşılığında Allah bize sonsuz bir cennet vadediyor. Sana bir kitap hediye edeyim, ondan da bakarsın ha, olmaz mı? " dedi, Ömer. Allah, isteyince nasıl da yardım gönderiyordu kuluna.. Halid duyduklarına o kadarşaşırmıştı ki,

nefse ağır gelen şeylerin önümüze her zaman imtihan olarak konulduğunu idrak etti. Görünüşte çok azdı bu şartlar, icraatta ise nefse ağır geliyordu. Ama kaybetmedi ümidini. Çünkü Ömer'in başta söylediği beş şey,ona alışkanlık kazandıraraknefsine ağır gelme hissini törpüleyecekti. Anladı ki nefsini Müslüman ederse bir problem kalmayacaktı. Çünkü Ömer Peygamber Efendimizden sonra her zaman Allah dostlarını örnek alır, onları çok önemserdi. Halid kendi cahiliye vakitlerinden bir vakit Ömer'e "Allah dostlarını neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sormuştu.Ömer ise ona; "Onlar nefislerini Müslüman ederek kurtuluşa erdiler, böylelikle Allah dostu oldular." cevabını vermişti. Halid 'in bunu hatırlaması, nefsine galip gelme hissini vermişti bile.. Bu hislerinetkisiyle Ömer'le selamlaştı ve odasından çıktı. Her zaman olduğu gibi yine derin düşüncelere dalacaktı. Bunun için dinlendirici bir mekan olmazsa olmazıydı. Eğirdir ona bu iş için hep ideal gelmişti. Her zaman olduğu gibi yine orayı tercih ederek hep bindiği şirin dolmuşlardan birine bindi. Bir süre sonra Eğirdir'in hüzünlü sularının karşısındaki bankta oturuyordu. Hava biraz serinleşmiş, güneş hafifçe bulutların arkasına saklanmışken usulca bir iki gün önce duyduğu ezgiyi not ettiği kağıdı çıkardı. Evet, çatlayan yer tohuma kucak açmış, çöplükte gül yetişmeye başlamıştı. Peki biz Müslümanlar neden çöplükte yaşıyorduk? Neden herkes gaflette idi? Neden herkes özünü unutarak dini dalga konusu yapıyordu!? Bu soruları düşünürken, Allah'ın basit birkaç şeyle kendisini uyandırarak nasıl bir nimet lütfettiğinin farkına vardı Halid. "Elhamdulillah" dedi, "Elhamdulillah".. Kendine söz verdi orada, ömrünün sonuna kadar bu dünyaya geliş amacına hizmet edecekti.

Yani bu ahir zamanda, vefat edeceği ana kadar yapabileceği en iyi kulluğu yapacaktı Rabbine karşı. Hem başlamıştı davasının gereklilik ve amaçlarına Halid. Dolmuşta Eğirdir'e gelirken Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in hadislerini inceleme fırsatı olmuştu. Anlamıştı ki Ömer'in anlattıkları, Resulullah (s.a.v)'in anlattıklarıyla örtüşüyordu. Kendine söz verdiği o anda zeytin gözlerini gökyüzüne dikti ve ellerini açarak, "Ey Rabbim! Biliyor ve hissediyorum, benimle berabersin. Vefat edene kadar sana karşı yapabileceğim en iyi kulluğu yapmamı, Resulullah (s.a.v.) Efendimiz'in sünnetiyle yaşamamı, tüm azap ve sıkıntılardan korunarak cennetine giren takvalı kullarından olmamı nasip eyle." Evet.. Rabbi onlunla birlikteydi. Hem Peygamberi de Allah'ın bizimle olduğunu Hz. Ebubekir (r.a)'a ; "Lâ tâhzen, innallahe meanâ." diyerek bildirmişti asırlar önce.Bu sözleriyle birlikte yeni ve asıl hayatına merhaba diyerek, inşallah kurtulanlardan olacaktı Halid... Allah onu, ismiyle yaşayanlardan eylesin.. AMİN..

Halid, imanının tazeliğinden dolayı insanların neden böyle olduklarını başta çözememiş, neden ahir zamana uyduğumuzu anlamamıştı. Gelin son olarak bunların sebepleri üzerine konuşalım.

Biz Türkler, Osmanlı ile birlikteyllar boyu İslam'ın en büyük gücü idik. Kafir buna dur demek için asırlardır çabalıyordu, değil mi? Dışarıdan yıkılmayacağımızı biliyorlardı dostlar..Bundandır ki içimize ve İslam ümmetine nifak tohumları serpmeye başlamışlardı. İşte olay buradan sonra başlıyor.. Bu nifak tohumları, "modernizm" adı altında Batı tarafından bizlere sunuluyor. Biz de hiç itiraz etmeden kabul ediyoruz.

Pekinedir bu modernizm? Kısaca tanımlayacak olursak;nefsin hoşuna giden, İslam dünyasına hiçbir fayda vermeyen, en önemlisi de insanı gaflete düşürüp Avrupa'ya benzeten herşey diyebiliriz. Yaşadığımız şu günde modernizmi o kadar benimsemişiz ki dininin adı sadece kimliğinde yazan insanlar olmuşuz.. Bizi bizden eden, Allah'ı unutturan en önemli şey de ne biliyor musunuz?. İslam'ın anormal saydığı her şeyi normal olarak karşılıyor ve "Bunda ne var ki?" diyoruz.. İslam ile değil, insani yorum ile ilerliyoruz.. Hatta geriliyoruz demek daha doğru olacak dostlar. İslam'ı bilmeyen, İslam'ı yaşamayan, sadece adı Müslüman olan bir toplum nasıl olur da kendi içinde anlaşabilir? Kendi içinde anlaşamayan, birleşemeyen bir toplum nasıl olur da diğer İslam ülkeleriyle birlik olabilir? Hal böyle olunca ne birlik, ne beraberlik kaldı güzel insanlar.. Özümüz de, kendi içimizdeki birliğimiz de gitti, Ümmet-i Muhammed paramparça oldu.. Peki ya sonuç? Filistin, Doğu Türkistan, Suriye, Çeçenistan, Arakan, Myanmar, Mısır, Libya vs. bitmiş durumda..Nitekim İslam'ın son kalesi olarak biz kaldık, biz de yıkılma aşamasına geldik.. İslam'ı yaşayıp bir olmadıkça, kafir zulmüne devam edecek. Küfür durmaz ama zulüm durur dostlar. Bizuyumaya devam edersek, zulüm yapan falanca A ülkesine; "Arkadaş! O benim kardeşim! Biz biriz, bundan sonra ona bir şey yaparsan hepimiz sende biteriz!" cümlesini asla kuramayacağız. Peygamber Efendimiz (s.a.v) her zamanki gibi yine asırlar öncesinden bize bildirmiş:

"Kim bir kavme benzemeye çalışırsa, o da onlardandır."

Biz; batının önümüze sunduğu dünyevi ve faydasız güzellikleri benimsedikçe, onlara benzemeye devam edip İslam'a uymadıkça, dinimizin anormal saydığı şeyleri normal sayarak amel ettikçe bu zulüm devam edecek Halid kardeşim!

Ey Müslüman! Helak oluyoruz! İşini gücünü bırak, tebliğ yap! Peygamber'in sünnetine uy ki Allah seni, ülkeni ve milletini sevsin! Seni hem bu dünyada, hem Ahiret'te yüceltsin. Ey Müslüman! Çevrendeki, internetindeki, oyunundaki, sosyal medyandaki gaflete ve harama kapılma! İlim ve fennini daima baş üstünde tut. Bunun için en mükemmel örnek olan Resulullah (s.a.v.)'i örnek al! İmanını ve vatanını yahudiye birkaç kuruşa satmayan Osmanlı ecdadını hatırla! Sen özüne, dinine dönmedikçe kurtuluşa eremeyeceğiz!

Uyan Müslüman! Uyan! Kuran'ına sımsıkı sarıl, onunla amel et!

Ve Ey Müslüman!

"Hemen ölecekmiş gibi ahiret için, hiç ölmeyecek gibi dünya için çalış." Unutma ki İslam'ın sana değil, senin İslam'a ihtiyacın var!

RABİA BETÜL BİLGÜ

"27 Ağustos 1996 tarihinde Ordu'da dünyaya gözlerimi açtım. 2014 yılında Samsun Anadolu İmamhatip Lisesi'nden mezun oldum. 2016 yılında başladığım Karabük Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı bölümü öğrencisiyim. Küçüklükten bu yana gelen yazı yazmaya olan hevesim hayatımın her anında benimle olacağını biliyorum."

Çocukluğumdan bana kalanlar

Onunla sohbet ederken tüm eksikliklerimi unuturdum. Hadi yine anlat ! Israrlarını duymaya artık cok alışmıştım. En kötü zamanlarımda yanımda olmayı cok istediğinden bana tekrar tekrar hikayemi anlattırırdı, Belkide yanımda olduğunu böyle hissettirmeye calışıyordu kim bilir. Her zaman ki gibi suyum yanımdaydı bir yudum aldım ve bardağıanne yadigarı sehbanın üzerine koydum. Bir an sustuktan sonra yüzümü ellerimle sıvazladım. Anlatırken sürekli vaziyet degistiriyordum Bacak bacak üstüne attım ve boğazımı temizledim. Hikayemi anlatmaya hazırdım. Benim hikayem daha doğmadan baslamıştı. Annem beni daha doğrusu bir cocuğu olmasını cok istemiş basta her anne gibi güzel geçecek hamileliğini hayal edermis. Ümitlerini hep olacak diye beslemiş fakat gerçekler umutlarını yıkmış. İnsan bazen olumsuz ümitsizliklere o kadar alışır ki olumlu bir şeyde olsa artık inanamaz. Annem başta olacak ümidiyle yaşadı,yaşama tutundu, sonra olmadı, olmayacak ümidiyle yaşadı, üzüldü, ağladı.annem için günler, haftalar, aylar geçiyordu. Yeni bir sabaha uyandığında bugün hissettiği huzuru mutluluğu daha önce hiç hissetmemis. Bahar geleli on gün olsada annem bunu yeni farketmisti. Her zaman duyduğu kuş cıvıltıları onu adeta mest etmis ,güneşin sıcaklığı içini ısıtmış. Bugün yine olumsuz sonuçları almaya gideceğini düşünsede ilk defa mutlu gidiyormus. Bir yandanda mutlu hissetmesinin bir sebebi olduğunu düşünürmüş. Kapıya vurmuş, içeri girmis, Her zamanki koltuğuna oturmuş ve duyduğu kelimeleri tekrar duymaya hazırlanmış. Kapıdan çıktığında bu kez ayakları korkudan ya da üzüntüden değil sevincinden yerden kesilmiş.

Ben vardım artık hayatında. Annemin umutlarının sonucuduydum. Artık annemin en ufak işi bile yaptığında mutlu olmasının sebebiydim. Her şey çok güzel baslamış artık bitmek bilmeyen günler yerine sabırsızlıkla bana kavuşmanın heyecanını yaşıyormuş. Hayatın bizim için neler seçtiğini bilmiyorduk. Boğazım kurumustu, sevdiğim bunu hisseder hissetmez bana suyumu uzatmıştı, bir yudum aldım tekrar boğazımı temizledim ve kaldığım yerden devam ettim . Parlayan gözlerine baktığımda sanki geçmisimde kayboluyordum. Evet nerde kalmıştım. Annemler bu güzel günü taçlandırmak için tatile çıkmaya karar vermisler. Annem her zamanki yaptığı güzel poğacalardan yapmış. Yolculuk çok güzel ve eğlenceli geçiyormuş. Annem o zamanki soğuğun şimdilerde kalmadığını söyler. Kar tüm şiddetiyle cama çarparken araba amcamın şoförlüğüyle , teyzeminde sohbetiyle taçlanmış. Karın etkisiyle amcam gözlerini kısarak yola devam ediyormuş. Çok geçmeden büyük bir gürültü kopmuş . Annem gözünü açtığında hastane odasındaymış. Sağında üzerinde gecmis olsun notlu çiçekleri görmüş. Aklına ilk gelen şey yaşıyor mu o demek olmuş. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemiş. Sizde amcanızda, ablanızda iyi, sonra yutkunmuş ve devam etmiş. Fakat bebeğiniz o anın şiddetiyle kendini sıkmış ve kaslarınıçok zorlamış. Bu şuanda bir problem gibi gözükmesede ileriki dönemlerde bebeğinizin kaslarında zayıflık yaratabilir demiş. Annem bir yandan iyi olduğuma sevinirken bir yandan geleceğimin kaygısına düşmüş. Bu düşüncelerle hastaneden taburcu olmuş. Bizde gelenektir . Kötü bir şey yaşarsak türbeye gideriz.Türbede dualarini ettikten sonra arabaya giderlerken bir el dokunmuş babamın omzuna .

Anneme tebessüm ederek “adını Ali koyun” demiş ve gözden kaybolmuş . Babam ve annem birbirlerine bakakalmışlar. Babam daha cinsiyeti bile belli değil demek istemiş fakat adam ortadan kaybolmuş .O günün ardından annem hep oğlu olacağına inanmış. Günler birbirini kovalarken doğum zamanım gelmiş çatmış.Gayet sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmişim Annem çok uslu bir bebek olduğumu hala daha söyler durur. Annem bir yandan geleceğim için endişelenmeye devam ederken bir yandanda kimsenin mutluluğunu bozmak istemiyormuşGünler birbirini kovalarken artık koca bir oğlan olmuşum. Annem her ne kadar bu halimden memnun olsada kilolu bir çocukluk dönemi geçirmişim. Hala daha beni küçük bir çocukmuşum gibi yedirmeyi çok sever. Tekvandoya baslamıştım. Çok başarılıbir sporcuydum. Tüm teknikleri her zaman kusursuz öğrenmeye ve en iyi şekilde yapmaya çalışırdım. Bazen kiloларım buna müsaade etmese bile. Çok spor yapmama rağmen kilolarımdan hiç bir şey kaybetmiyorum. Alışverişe çıktığımızda en büyük bedenleri deniyordum. Üzülerek dönerdim alışverişten. Bunun üzüntüsünü bastırmak için daha çok spor yapardım . Neden doktora gidip zayıflamıyorsun diyorlardı bana fakat bilmiyorlardı ki kaslarım cok zayıftı koşmaya yürümeye kalbim dayanmıyordu. Tekvando yapmam bile çok tehlikeliydi fakat bu üzüntülerimle ancak tekvando yaparak başa çıkıyordum . Arkadaşlarım benimle şişko şişko diye dalga geçerlerdi. Bir kız sevmiştim hiç unutmuyorum kiloларım yüzünden ona onu sevdiğimi söylemeyi bırak göz göze gelmeye bile utanıyordum. Bu şekilde yıllar geçti.. Tekvandoda başarılı olduğumuz için artık şehir dışlarına turlara çıkıyorduk. Enson turumuza yaklaşırken bende maçıma hazırlanıyordum. Her maçımda sanki ilk defa dövüşecekmişim gibi heyecanlanırdım.

Maçı almak üzereydim yüzümden terler boşalıyordu. Son darbeyi vuracaktım ve rakibimi nakavt edecektim. Müthiş bir acı hissettim fakat neremin yaralandığını tahmin edemiyordum. Kendime geldiğimde ayağımda bir ağırlıkla uyandım. Annem sağımda kırmızı bir koltukta oturmuş ağlıyordu babamsa doktorun açıklamalarını dinlemeyeçalışıyordu. Annemin en büyük korkusunu gerçekleştirmiştim.Bundan ne ben ne de annem memnunduk . Uyandığımı farkeden doktor , yüzünde donuk bir ifadeyle birdaha asla tekvando yapmamam gerektiğini söylemişti. Bundan sonra rahat koşamayabilirsin diye de eklemişti. Gözlerimi kapadım tekrar uyumaya çalıştım çünkü bunun bir kabus olmasını istiyordum. Ne yazıkki kabus olmadığınıçarşafın altındaki ayağıma bakınca anlamıştım. Elimi ayağımın üzerinde gezdirmeye başladım hiç bir şey hissetmiyordum, vücudum üşümüştü. Ben kiloyla olan tüm derdimi, tekvandoyla aşmayaçalışırken doktorbana spor hayatımın bittiğini söylüyordu.Gerçekler suratıma bir tokat gibi çarpıyordu. Aylarca hastanede kaldım üçüncü ameliyatımı olacaktım. Ameliyata hazırlandım ve bunun son olduğunu düşünerek içeri girdim. Narkozun ne kadar ağır bir şey olduğunu sadece yaşayan bilir, ben bunu artıkçok iyi biliyordum. Kısa sürede aşırı dozda narkoz aldığım icin ameliyattan sonra kalbim daha fazla dayanamamış ve durmuş. Ölüm saaati diye baslamış doktor, morga doğru yola çıkarmışlar beni. Annem ölüm haberimi aldıklarında kırk yaş yaşlandıklarını söyler. Morgta tekrar kalbim atmaya baslamış herhalde soğuğu kalbimde hissetti ve kendine geldi. Ya Ali diyerek bana gülümsedi. Hastane koridorunda aslında cansız olan bedenim morgtan yoğun bakıma götürülürken hasta odasının camı olduğu gibi büyük bir gürültüyle patlamış.

Annem senin bize gelmenin sevinciydi bu der. Tüm akrabalarım başta annem ve babam donakalmışlar. Tamamen kendime geldiğimde annem elimi tutuyordu, onun elinin sıcaklığı tüm vücudumu ısıtıyordu sanki. Tekrar çarşafı açtım ve anneme bakarak-tabi ölüp geri dirildiğimden haberim yok.Bitti mi?Artik gidecek miyiz dedim. Annem sadece "gideceğiz" diyebilmişti. Ben bu ameliyat sürecinde uzun süre hareket etmediğim için kilolarımın üstüne kilo eklemiştim. Ama ayağım hala bende olduğu içinde çok mutluydum.Daha yataktan kalkmadan hayaller kuruyordum Doktorları dinlemeyecektim iyileşir iyileşmez tekvandoma geri dönecektim. Taburcu olmuştum ve tedavime evdedevam edilecekti. Ayağımda demirler vardı. Ve her kontrole gittiğimde doktor gevşeyen demirleri sıkardı. hala daha o acının hissini tarif edecek bir şey bulamıyorum Demirler çıktıktan sonra ayağıma sargı bezi gibi bir şey vermişlerdi. Tüm gün ayağımda duruyordu. O da öyle bir acı ki sıktığı için geceleri annem görmeden bir kaç dakika çıkarır sonra geri takardım. Annem her sabah bacağıma masaj yapardı. Zaman geçtikçe artık o bezide kullanmayı bırakmıştım. Kendimi özgür hissediyordum. Aylar sonra ilk kez çıplak ayağımla yere basıcaktım. Ama hiç bir şey umduğum gibi gitmedi. Yere bastığımda bacağımdan boynuma kadar uzun bir ağrı oluşuyordu. Kilolarım da buna tuz biber olmuştu. Her bastığımda ağrının azalmasını dilerdim. Çünkü eğer azalırsatekvandoya baslayabileceğimi düşünüyordum. Zaman geçtikçe acı gerçekle yüzleşmemde mecbur hale gelmişti. Ve bu bacakla tekvandoya devam edemeyeceğim gerçeğini kabullenmiştim.

Her gün ağlıyordum. Ama her şeye rağmen nefes alabiliyordum. Aslında bu bir yerde benim için çok iyi olmuştu.Çünkü artık kilo vermemek için tekvandoya sığınmayacaktım,. Bir gün uyandığımda kilo vermeyi kafama koymuştum ve kim ne derse desin dinlemeyecektim. Aç kaldım, açlıktan uyuyamadığım gecelerim oldu ama kilo verdim. Artık neredeyse yarım yoktu.

Yapmıştım ve başarmıstım. İlk işim alışverişe çıkmaktı. Ne kadar beğendiğim şey varsa hepsini almıştım. Artık kimsenin bana bakmasından utanmıyordum. Ayağım dolayısıyla hala istediğim ayakkabıları alamıyor olsamda ayağıma uygun olanları beğenmeye çalışıyordum. Çünkü tüm ameliyatlarım iyi geçse de kırık ayağım sağlam ayağımdan bir numara küçülmüştü. Tekvando günlerimi hala çok özlüyorum ama ben onu zorunluda olsa bırakarak kendimle barışmayıöğrenmiştim. Belkide onu bırakmak zorunda kalmasaydım hep alışverişten nefret edecektim. Ve asla birinin gözüne kendimden utanarak bakmayacaktım. İnsan bu hayatta bir çok zorlukla karşılaşsada her zaman üstesinden gelebilecek bir şey bulmalıdır. Ben bu zamana kadar hep ayağımın eksikliğini hissetmiştim ama artık hissetmiyordum. Bu hikayeyi defalarca onun ağzından dinleyebilirdim. Her dinlediğimde gözyaşlarıma engel olamıyordum. Ve hep keşke onu o zaman tanısaydım ve hep yanında olacağımı söyleyebilseydim. Belki bu zor zamanlarında yanında olamadım ama ömrüm boyunca yanında olamasamda bunu ona hissetirmenin bir yolunu bulacaktım.

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

TARIK GİRAY ERDOĞAN

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

"Ben Tarık Giray Erdoğan, 2000 tarihinde Ankara'da doğdum. Memur bir ailenin ilk çocuğuyum. İlk ve ortaöğrenimimi Ankara'da sırasıyla Metin Emiroğlu İlköğretim Okulu ve Fen Bilimleri Temel Lisesi'nde tamamladım. Şu anda Karabük Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde üçüncü sınıf öğrencisi olarak öğrenim görmekteyim. Go oynamayı, edebiyatı ve özellikle şiiri severim. Aklımdan geçen hemen her düşünceyi yazmak gibi bir huyum vardır."

İSİMSİZ SÜRÜKLENME

Sabahleyin saat on gibi uyandım. Dün gece okumuş olduğum romanın etkisinden henüz kurtulamamıştım. "Sonsuz Sayılı Günlerimiz" gece üçe kadar okuyup bitirmiştin kitabı. Son sayfayı da çevirip kitabı bitirdiğimde yazara ve romana hoş olmayan birkaç söz söyleyip uyumuştum. Üzüntülü ve yürek parçalayıcı bazı kitaplar vardır. Bu da onlar gibiydi.

Yavaşça yataktan çıktım. Güneş direkt odama gelmiyordu ancak günün sıcaklığı hissediliyordu. Dün akşamdan hazırlamış olduğum çantamın içine kalemliğimi koydum. O an dün gece rüyamdan uyanıp da alelacele bir isim not aldığımı hatırladım. Üstümü değiştirip kahvaltımı yaptıktan sonra kütüphaneye doğru yürüdüm. Kütüphaneye vardığımda her zaman olduğu gibi üst kata çıktım. Kütüphanenin içi sıcaktı montumu çıkarıp astım ve dünkü oturduğum yerden biraz daha ön kısımlardaki bir yere oturdum. Anatomi ve fizyoloji çalıştım. Mola verdiğim sırada sınıftan birkaç arkadaşla -Görkem, Ahmet ve Abdullah- birlikte biraz sohbet ettik. Kütüphanede işimi bitirdikten sonra arkadaşlara veda edip yurdun yolunu tuttum. Odama geldiğimde saat öğleden sonra dördü gösteriyordu. Normalde pazar günlerini elimden geldiğince boşaltıp derslerden ziyade kendime vakit ayırarak bazenleri bir şeyler yazarak, okuyarak veya düşünerek geçirirdim. Ancak artan ders yükü yüzünden bu hafta bunu gerçekleştiremedim. Hem cumartesi hem pazar kütüphanedeydim. Odamdayken biraz kitap okumaya ve yemek saatinin gelmesini beklemeye karar verdim. Şu bir gerçekti ki kitap okuyunca zaman daha hızlı geçiyordu. Ali Fuad Başgil'in Gençler ile Başbaşa kitabından ağır ağır okumaya başladım.

Saat altı gibi yemekhaneye indim. Yemekhanedeki akşam yemeklerini hazırlayan aşçı bugün bendeki diğer günlerde çok olmayan gülümsemeyi görmüş olacak ki sınavlarımın bitip bitmediğini sordu. Sonrasında biraz ayaküstü konuştuk ve en son "Tıp okuyorsun demek Allah yardımcın olsun." dedi. Tavuk şinitzel, pirinç pilavı ve domates çorbamı alıp bir bardak da kola koyup kendime boş bir yere oturdum. Bugünün 10 Kasım olduğunu bugün sabah kahvaltı yaparken farketmiştim. Televizyonda bugün ile ilgili haber veriliyordu. Her neyse tekrar odama çıkıp o gün yanıma almayı unuttuğum bir ders notunu çıkardım ve ona çalıştım.

Saat sekize çeyrek kala telefonda babamla ve köydeki babaannem ile görüştüm. Dedem uyuyormuş. Selam bıraktım. Annem ile görüştüm ardından. Sonra odada yapacak bir iş bulamadım ve dışarı çıkma fikri düştü zihnime. Aslında kalıp Gençlerle Başba'yı okuyabilirdim ancak zaten incecik olan kitabı ve son kitabımı -yanımda başka kitap yoktu- hemencecik bitirmek istemiyordum. Üstüme giydiğim gecelikleri çıkarıp siyah pantolonumu ve hakem üstlüğüne benzeyen uzun kollu yakalı giysimi -lisedeki arkadaşlarımın benzetmesi- giydim. Üzerime montumu, not defterimi ve cüzdanımla beremi de alıp odayı kilitleyerek yurttan çıktım. Çıkarken kafamda sokaklarda gezmek ve aklıma naçizane birkaç kelime gelirse bunları not defterime kaydetmek vardı. Ne var kikalemimi yanıma almadığımı sonradan fark ettim. Beni bu düşüncelere iten şey ise geçen yazdan yazdığım iki şiirin elime yeniden geçmesiydi. Şiirin dokusunu ve bende uyandırdığı çoşkulu duyguları, şiirleri yazarkenki duygularımı tekrar tatmıştım.

Kendi kendime bir şiiri yazmak için o içten gelen hissin nasıl tasavvur edilebileceğini ya da tasavvur edilebilir bir şey mi olduğunu düşünmüştüm. Bunlar beni sokağa çekti ve dışarıda canlı canlı akan bir hayat varken benim odada oturmama engel oldu. Yürüdüm yürüdüm... Yürürken düşündüm ama dışımdan düşündüm bu sefer. Kendi kendime konuşarak yürüdüm. Alaçatı'nın bundan dört beş hafta önce bir akrabam ile -Tuğba ablayla- birlikte kahvaltı yaptığımız yerin önünden geçtim. Kavşağın sağından devam ettim. Sağ taraf sola göre daha düz bir seyir halinde devam ediyordu. Aklımda "Daha önce aşağı ve yukarı gittik şimdi de enlemesine yürüyeyim." fikri vardı. Sonuna kadar transverse(enine) yürüdüm. En son sokak sakinleyince, artık kafeler ve oyun kafeler azalıp da tamamen bitince, evler başlayınca ve sokakta yürüyenlerin sayısı azalınca durdum. Etrafıma bakıp apartmanları izledim. Sonra bir apartman dairesine -ışığı yanan bir apartman dairesine- gözüm takıldı. "Acaba orada nasıl insanlar yaşıyor?" diye düşündüm. Ne yapmaktan hoşlanırlar, neleri severler, neye inanıyorlar, hayat hakkında ne düşünüyorlar merak ettim. Ardından aynı şeyi sokaktan geçmekte olan insanlar için de düşündüm. Onlara sorsam her şeylerini benimle paylaşırlar mıydı? Sonra bunun mümkün olmadığını düşündüm. Öyle herkes herkese her şeyini anlatmaz, tüm sorulanlara dürüst cevap vermezdi. Kendimin farklı olduğunu eğer bana sorsalardı onlara her şeyimi söyleyebileceğimi hissettim. Onlar da aynı şeyi hissedebilirlerdi belki de. O zaman anahtarın sormak olduğuna kanaat getirdim. Tek anahtarı sormaktı. O soruları sorarsam eğer onların bu bahsettiğim şeyleri benimle paylaşıp paylaşmayacaklarını öğrenebilirdim. Ne varki bu soruları soracak cesareti kendimde bulamadığımı anladım. Dolayısıyla onların benim sorularımı dürüstlükle yanıtlayıp

yanıtlamayacağı benim için sır olarak kaldı. Geri dönüş yolunda gözüme bir kitap kafe takıldı. "Sınırsız Wi-Fi, bol kitap" diye de eklemişler tabelanın altına. Gittim, ellerimi siper ederek içerideki kitaplara baktım. O saatte kitap kafe tabii ki de kapalıydı. Gizemli kitap silüetlerini ve içlerindeki kelimeleri hayal ettim. Sonra buraya bazenleri gelip kitap okuduğumu düşündüm. Yeni arkadaşlar edindiğimi hayal ettim. Onlara dün geceki okuduğum hüzünlü romanı anlattığımı düşündüm. Onlar da bana kendi okuduklarından anlatıyordu ve arada kahvelerimizden yudumluyorduk. Ah ne kadar da güzeldi.

Yoluma devam ettim. Geldiğim yoldan gerisin geri dönüyordum. Tek fark dönüşümü yolun karşı tarafından gerçekleştirmem olmuştu. Yine kavşağa kadar yürüdüm ve bu sefer yokuş yukarı seyreden ilk başta gelirken solumda kalan taraftan yoluma devam ettim. Yine kafeler ve insanlar azalana kadar yürüdüm. Yine yolun karşı tarafına geçip geldiğim yoldan dönmeye başladım. İnerken o günün 10 Kasım olduğu ve insanların sanki hiçbir şey olmamış, kimsenin umrunda değilmiş veya 10 Kasım'ı unutmuş gibi davrandığını hissettim. İki bina arasındaki Atatürk ve Türk bayrağını görmesem bazılarının hatırlayabileceğini düşünmeyecektim belki de. Aşağı doğru inerken önümdeki kaldırım yola birleştiğinden karşıya geçtim ve biraz daha indikten sonra kavşağa tekrar geldim. Enlemesine geldiğim ana yolun zıt tarafından yürümeye başladım ki onu gördüm. Yanında küçük tekerlekli bir bavul vardı. Üstünde siyah bir giysi vardı. Birini veya bir dolmuşu bekliyordu sanırım. Ben yanından geçip giderken telefonuna baktı. Saate baktı herhalde. O an bu güzel kızın yanında bavuluyla nereye gittiğini düşündüm. Sınavlarını verip

belki ailesinin yanına gidiyordur. Terminale gitmek için dolmuş bekliyor olabilir. Yanından geçip gitmeden önce"Acaba o hatırlıyor mu?" "Acaba o güzel kız 10 Kasım'ı hatırlıyor mu?" diye merak ettim. Ona soracaktım "Bugün ayın kaçı?" diye ama o an cesaret edemedim ve ayaklarım beni yürüttü. Uzaklaşmaya devam ettim bir müddet. Sonra aniden durdum. Olduğum yere çakılı kaldım. Aklıma "Geri dönüp ona sor!" diye bir düşünce saplandı. Öylece yaklaşık yirmi otuz saniye boyunca bir ikilem yaşadım. Ya yürüyüp gidecektim ya da ona o soruyu soracaktım. Arkamı donüp ona baktım. Hâlen bekliyordu. Biraz daha düşündüm ama karar veremiyordum. Kalp atışlarımın hızlandığını ellerimin terlediğini hissettim. Tekrar arkama baktığımda bana doğru geliyordu. Çantasını ilk başlarda kulpundan tutup sürükledi daha sonraysa kaldırıma geçip eline eldi. Bana doğru geliyordu. Sırtım kaldırımın yola uzak tarafına dönük olarak durdum ve o bana yaklaştığı sırada telefonumu çıkarıp baktım. Gördüğüm rakamları -hoş bakma amacım saati öğrenmek değildi- hatırlamıyordum ancak saat herhalde akşam ona geliyordu. Yanımdan geçip gitti. Ben orada çakılı vaziyette on on beş saniye daha kaldım. Acaba arkasından koşarak gidip ona sorsam mı? Ne yapmalı? O gidiyor ben ardından bakıyordum. Sonra birden hiçbir plan yapmadan herhalde "çok uzaklaştı onu kaybetmeyeyim" düşüncesiyle olacak yürümeye başladım. Ama o çoktan gözden kaybolmuştu. Etrafa bakıyor acaba karşıya mı geçti diye arada bir de karşı kaldırımı kontrol ediyordum. Gözüme ona benzettiğim önünde de muhtemelen erkek arkadaşı olan ve onunla bir şeyler konuşan biri çarptı hemen çantasını kontrol ettim. Yoktu. Ama o gözüme çarpanı o ilk gördüğüm zannederek ancak pek de emin olamayarak geçip gittim.

Hala daha arada bir karşı kaldırımı kontrol ediyordum ki biraz ileride otobüs durağının orada yanında küçük çantasıyla beraber onu yeniden gördüm. Bu kez cesaretimi topladım ve direkt olarak "Affedersiniz, bügün ayın kaçı acaba?" -acabayı söyleyip söylemediğimden emin değilim- diye sordum. Küçük bir şaşkınlıktan sonra telefonuna baktı ve "10 Kasım." dedi. Yüzünde -eğer aklım benimle dalga geçip bunu sonradan uydurmadıysa- hafif bir gülümseme belirdi. Teşekkür edip yanından ayrıldım.

Yürümeye devam ettim. Dışımdan "bilmiyorlar" diye söylenmeye başladım. Hatta biraz abartmış olmalıyım ki sokağın yan tarafındaki seyyar satıcıyla göz göze gelerek ona da "Bilmiyorlar." dedim. Satıcı ile yanındaki kız ben birkaç adım attıktan sonra gülüştüler. Onları güldürdüğüm için ben de güldüm. Yürüyüp yurda doğru ilerlerken aklıma sorular gelmeye devam ediyordu. Bilmiyorlar mı yoksa unuttular mı yoksa unutturuldu mu? Ah yazmayı unutmuşum. Güzel kız telefonunda tarihe bakarken gördüm. Telefon arka planında Atatürk vardı. Yurda yaklaşmıştım artık dışarıdan kendi kendime konuşmayı bırakıp içimden konuşmalara geri döndüm.

Güvenlik görevlisine iyi akşamlar dilerken aklımdaki düşünce keşke o gülümsediğinde teşekkür edip ayrılmasaydım da ben de gülümseyip iyi akşamlar deseydim idi. Yine olayı düşünürken aklıma keşke geçip gitmeseydim de onunla kalıp biraz sohbet etseydim, kim bilir belki bir arkadaş edinirdim düşüncesi geldi. Pişman olmuştum. Geriye koşa koşa dönmek onu yakalamak ve rezil bir şekilde nefes nefese ona bir merhaba demek ve tanışmak istedim ama ne ben o kadar çılgındım ne de bunu yapacak halim kalmıştı.

Zira neredeyse bir saattir aralıksız yürüyordum. Odama girdim. Sırılsıklam olmuş atletimi ve üzerimdekileri çıkarıp kirli poşetine koydum. Pişmanlık duyguları eşliğinde onu ve yüzünü düşündüm. Sonra hayatta yaşadığımız birçok şeyi unuttuğumuzu onu ve bu olayı da unutacağımı düşündüm. Bu sonuncusunu düşünmemle bu olayı yazma fikri cereyan etti aniden. Eğer yazarsam, belki de tüm ayrıntıları işlersem, o gün kahvaltıda ne yediğim dahil o gün düşündüğüm tüm düşünceler dahil eğer her şeyi ayrıntılarıyla yazarsam sanki omu unutmayacakmış gibi hissedip bir an teselli oldum. Duş alırken yazacaklarımı aklımdan geçiriyordum. Tüm ayrıntıları yazamamaktan ve onu unutmaktan korkuyordum. Sonra aklıma geceleyin gördüğüm rüya geldi. Acaba ismi rüyadan uyanıp da not aldığım "Dilek" veya "Duygu" olabilir miydi? İhtimaller kafamda dolanıyor, her şeyi kağıda aktarmak imkansızlaşıyordu. Keşke düşünceler kaydedilebilseydi diye düşündüm veya gözlerimiz bir video çeker gibi kayıt altına alsa gördüklerimizi.

Sesini hatırlamak istiyordum. İnce, samimi, arkadaşça... Kapatsanız gözlerinizi ve o "10 Kasım" dese belki de bunu söyleyenin bir melek olduğuna inandırabilirdim sizi. Bana baktığı gözlerini telefonuna indirip sonra tekrardan kaldırıp "10 Kasım" deyişi... Ah bir duyabilseydiniz.

Bir duş alıp çıktım. Üstüme geceliklerimi giyip saçımı kuruladıktan sonra masaya oturdum. Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş verdim. Her şeyin bir ihtimalden ibaret olduğu düşüncesi beni sarmalayıp sardı. Eğer ben bu ihtimallerden dışarı çıkmayı tercih etmesem -ki bu ihtimalin de oluşması için diğer başka nicelerinin gerçekleşmesi gerekiyordu-hiçbir şey olmayacak ve uykuya dalacaktım.

Acaba o hangi ihtimaller ile orada durdu? Oraya nasıl geldi? Neden sonra tam benim çakılı olduğum anda otobüs durağına gitme kararı aldı? Bunlar belki de sonsuza kadar cevapsız kalacak olan sorulardı. Acaba o benim 10 Kasım'ı bilerek sorduğumu anlamış mıydı? Yanından geçerken telefonuma zaten bakmıştım, onu geçtim tüm akşam10 Kasım düşünceleri benimleydi işte. Yoksa gülümsemezdi değil mi? Acaba o da benimle tanışmak istedi mi? Yanıtsız kalacak daha pek çok soru vardı. Kitaplığımın en üst rafında düşüncelerimi "Karalamalar" olarak aktardığım ve boş sayfası kalmayan sarı defterin altındaki yeni kırmızı deftere uzandım. O sırada belki o da öğrencidir ve üniversitede herhangi bir yerde karşılaşırız diye umut ettim. Ona yine "Affedersiniz, bugün ayın kaçı?" diye sormak isterdim. Kırmızı defterin karton kapağını açtım. İlk sayfayı atladım ve elim ağrıdığında durmak ve tuvalete gitmek dışında durmadan yazdım. Bitirdiğimde saat bire yirmi vardı. 10 Kasım çoktan bitmiş belki o beni unutmuştu. Belki de ben onu bunları yazmasam kolayca unutacaktım, kim bilir? Her şeyi yapardım, tek istediğim bu soruların cevapsız kalmamasıydı. Acaba bu aşk mıydı? Aşk değildi, hayır. Kapılma mı? Sürüklenme mi? Amok mu? Gerçekten neyin nesiydi bu acaba? Onunla bir daha karşılaşmamın olasılığı neydi acaba? Gidip o otobüs durağında beklemeyi düşündüm. Çaresizce ve umutsuzca... Şairin dizeleri aklıma geldi.

Ben size ne yaptım
Çağrı mı, armağan mı, ceza mı
Ne vardı böyle karşıma geçecek
Ben ne yazılar ne çizgiler yitirdim hatırlamadım
Ne var ki sizin yüzünüz onlar gibi gitmeyecek

Artık olan oldu
Gitseniz gitmeseniz bir
Ben de düş kursam da kurmasam da
Aklıma yüzünüz gelecektir

Ben size ne yaptım,
Ne kötülüğüm dokundu size
İnanın -hoş niçin inanacaksınız-
Sizi şu ana kadar tanımazdım
İnanmak bilmek yakışmaz size
Karşıma çıkmayacaktınız.
Karşımda bir resim gibi şimdi
Kurmadığım düşlerin çizdiği, siz
Hem gözüme hem düşünceme
Çakılıp kaldınız
Renklerinize ve biçimlerinize
Düş dışı gerçeklerin çizdiği siz

Beni benden çıkardınız
Beni benden aldınız
Göz görmeye-görmeye
Bir uzağa bıraktınız
Kendime dönmeye artık çok geç

Sanki şair kendi isimsiz sürüklenmesinin dizelerini bugünkü isimsiz sürüklenmemi biliyormuşcasına sıralıyordu.

VEFA ANLAĞAN

"

1996 Yılında Bursa'da doğdum. Hala bura da ikamet etmekteyim. İlkokul ve lise eğitimimi burada tamamladım. 2015'te Akdeniz Üniversitesi Mekatnonik Yüksekokulu'nu kazandım. 2017'de 2.85 ortalamayla mezun oldum. 2017'de Karabük Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandım. Halen 4. sınıfta okumaktayım.

"

TAK TAK TAK

İlkbaharın mütebessim hali beni dışarı çıkartmıştı. Sanki kimse yokmuş gibi, yüzümde tatlı zannettiğim bir gülüşle etrafımı umursamadan yürüyordum, olanları umursamamam çok sürmedi. Yanımdan iki üç tel saçı kalmış, kaşları çatık, bıyıkları sararmış, hafif göbekli tıknaz bir adam geçti. Sigara kokan nefesi beni bu rüya gibi bahardan uyandırdı. Sol köşede mahalle torbacıları " var gel, lazım mı bir şeyler" gibi cümleler geveliyordu. Duymazdan geldim, yoluma devam ettim az ileride bir araba dünden kalma bir su birikintisini üzerime sıçrattı.

Baharın güzelliği bir anda gözümde rahatsızlık verici bir hal aldı. Güneşin tebessümü kaybolmuş, yerini sert bir sıcağa bırakmıştı. Sağımdan rahatsız edecek yükseklikte kahkahalarla geçen iki kadına şöyle bir baktım, bu şehrin içinde beni mutsuz onları böyle mutlu eden neydi? California'da değildik ya da Maldivlerde sabah beyaz bir tişörtle çıksan akşam eve gri tişörtle dönerdin, havası pis, gökyüzü sürekli gri, boğucu bir şehirdi burası.

Gülen herkese bağırmak istedim. " Komik mi hayır gülünecek bir şey varsa anlatın bizde gülelim" sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Tabi içimde bunlar olurken dışardan beni görenler sıradan yürüyen birisini görüyorlardı. Öfkemi içimde tutmayı etrafa yansıtmamayı öğrenmiştim. Hiçbir duygumu yansıtmazdım zaten her zaman neşeli, enerji dolu görünürdüm. Ziyaretine gittiğim yaşlı insanlar bana hep " insan senle yaşlanmaz ha, kör şeytan seni" derlerdi.

Bir kahve içmeliydim, neden böyle yersiz bir öfke geldiğini anlamamıştım. Elim ayağım titriyordu, sinirlerim boşalmıştı. İlerde yolun sağında bir kafe vardı, içeri adımımı attığım anda bulanık bir hava karşıladı beni.

Leş gibi sigara kokuyordu ve herkesin gözü birbirinin üzerinde, sanırım burası o meydandı, dişisini etkilemeye çalışma meydanı. Müziğin yüksek sesi, çay bardaklarının tabaklarını ezişi, siparişlerin zili, hepsi zihnimi yoruyordu. Bunlara insanların diyalogları da eklenince iyice çekilmez bir hal aldı.

Aralarında fısıldaşıyorlardı;
-Bana bakıyor gördün mü?
-Yok lan ne alaka.
-Yanındaki de fena değil ha

Daha fazla dinlemek istemedim, tam çıkacakken garson "hoş geldiniz" dedi. Duymazdan gelerek çıktım, sola dönerek devam ettim. Yürürken uzaklara baktım, uzaklar güzeldi neden bilmiyorum belki de uzak olduğu için, yaklaşsam çirkinleşecekti. Biliyorum, çünkü uzaktan güzel gelen ne varsa yaklaştığımda hayal kırıklığına uğratmıştı beni.

Az ileride bankta bir teyze oturuyordu, bir şey beklemediği her halinden belliydi. Öylece oturmuştu, başında mor yazması, azıcık görünen beyaz saçları, çatlak toprak gibi kırışık yüzü, feri sönmüş gözleri, oturup onu incelemeye başladım. Üzerinde eskimiş bir basma, onun üzerinde abası vardı. Ellerinde damar yoktu, sanki damarlarının elleri vardı. Ayağında terlik, mavi kareli çorabı, onun üzerinde de siyah bir patik vardı.

Çok şey anlatıyordu bu tablo bana, acaba neler yaşadı, şu an ne yaptığının farkında mı? Yıkılmıştım, çünkü o banka doğru ilerliyordum. Yıllar sonra belki de ben orada öyle oturacaktım, genç birisi beni görecek, aynı duyguları yaşayacaktı. Acaba kimsesi var mı, neyle besleniyor, nasıl geçiniyor? Evlatları mı bıraktı, gençken yaptığı

hataların bedeli mi bunlar ya da Kays gibi birşeyler yaşadı sonra Mecnun mu oldu, neden burada böyle oturmuş hiçbir şeyi beklemiyordu. Bir ara kalktı ve çöp konteynerine yürüdü, baktı. Dolu dolu gözlerle geri döndü, aynı yere put gibi oturdu ve eski halini aldı. Velhasıl kelam, zihnimde kah kimsesiz bir kadın oluyordu, kah evlatları öylece bırakmıştı, kah meczuptu ve dahası. Gidip sormayı düşündüm, korktum. Vereceği cevaplardan korktum, anlatacaklarından, hikayemizin benzemesinden, fark etmemişim tam bir saat olmuş, burada oturmuş kadına bakıyordum.

Göz göze geldik, tebessüm etti, başıyla yanına çağırdı. Gidip yanına oturdum, kafasını sağa çevirip;

-Ahh, biliyorum merak ediyorsun, deli mi, neden böyle oturuyor diyorsun
-Estağfurullah
-Yok yok öyle "kişi kendinden bilir işi" boşuna dememişler.

Derin bir iç çekti;
-Yıllar önce köyümüzde aynı benim gibi bir kadın, hep aynı yerde otururdu. Oturup ona bakardım, demin senin bana baktığın gibi o bakışı iyi bilirim. Üzülürdüm o kadına, elimden bir şey gelse de yardım etsem derdim.

Gözlerim dolmaya başlamıştı, anlatmaya devam ediyordu;
-Yaşlanmaktan, onun gibi bir başına kalmaktan, insanların alaycı bakışlarına maruz kalmaktan korkardım. Onun nasıl bu hale düştüğünü anlayamazdım. İnsan neden hep aynı yerde oturur ki neden ayaklı cenaze gibi yaşar. Yıllar geçtikçe anladım, kocam seferde şehit olduğunda iki oğlum bir kızım vardı. Küçük oğlum köyde kışın hasta oldu, yollar kar, kimsesiz bir başımayım, ecelle cebelleşmesini izledim. Öylece baktım oğluma, sabaha kadar can çekişti. Seher vakti canını teslim etti.

Ya sabır dedim, büyük oğlum yedi yıl evvel askerde operasyona giderken mayına bastı, cenazesi bir torbayla geldi, bir torbayla, ben nasıl gömeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Öylece dondum, neyse ki devlet cenaze ile ilgilendi. Yoksa ben kadın başıma ne yapabilirdim.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, biraz sustu sonra;

-Vatan sağ olsun dedim, artık gücüm kalmamıştı, biricik kızım beni tuttu kaldırdı. Beni kendime getirdi. Kalktım ayağa Ya Allah dedim. Rahmetliden aylık bir miktar maaşla kıt kanaat geçiniyorduk, kızım çalışmaya karar verdi. Bulaşık yıkıyordu, o pamuk elleriyle annesinden emdiği sütün karşılığını vermeye çalışıyordu. Evin işlerini görürdü annesinin kuzusu, benim yüzümde bir tebessüm olsun, ona yeterdi. Bir akşam eve gelirken kör olasıcalar, iki yakası bir araya gelmeyesiceler, tecavüz etmişler benim ak kızıma, benim gonca gülüme, cennet kokulu yavruma, yetmemiş öldürüp şu karşıda ki çöp konteynerine atmışlar. Şimdi sen söyle, ben her gün burada böyle oturmayayım kim otursun. Burada oturuyorum eceli bekliyorum. Gelsin kahrolasıca Azrail alsın beni, yerimi hiç değiştirmiyorum. Daha kolay bulsun diye buradan kalkmıyorum. Nerde geleceği yok, uğursuz beni unuttu. İşte şimdi o kadını anlıyorum, inşallah sen anlamazsın evladım. Ne beni, ne o kadını..

Dilim tutulmuştu, hüngür hüngür ağlıyordum. Sımsıkı sarıldık, başımı göğsüne yasladım. Diyecek tek bir kelime bulamıyordum. İkimizde bir süre sarılıp ağlaştık. Elini öpüp müsaade istemeden koşmaya başladım, hiç durmadan koştum. Yakınlarda baykuşlar ve yarasalardan başka misafiri olmayan harabe bir yer vardı. Ne zaman kederli olsam oraya giderdim. Hiç durmadan oraya koştum, salya sümük ağlıyordum. Hiç kimse yoktu sanki etrafta, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Bahçesine vardığımda gücüm kalmamıştı, yere yuvarlandım, daha önce hiç bu kadar uzun koşmamış, bu kadar ağlamamıştım. Toprak ağzıma giriyordu, umursamıyordum. Avazım çıktığı kadar bağırıyordum, öfkemi, derdimi, çığlık atarak kusmaya çalışıyordum. Adalet neredeydi, kimin suçu, kimin günahı bu, neden böyle olmuştu, anlamıyordum.

Sesim kısılmış, gözümde yaş kalmamıştı, perişan bir haldeydim. Yaşamaya korkuyordum, hayatıma burada son vermeyi düşündüm. Acımasız feleğin sillesini yemeyi beklemektense ölmeyi yeğlerdim. Elimi yumruk yapıp belli bir ahenkle göğsüme vuruyordum, tak, tak, tak diye.

YASEMİN ÖĞÜTÇÜ

17 Ağustos 1998 yılında Samsun Bafra ilçesinde doğdu ilk ve orta öğretimini bafrada Liseyi Ankara Gölbaşı sağlık meslek lisesinde tamamladıktan sonra 2018 yılında Karabük Üniversitesi ilk ve acil yardım bölümüne kaydını yaptırdı. Kitap okumaya ve Edebiyata olan sevgisi onu kendince yazılar yazmaya itti, yazdığı hikayelerinin içinde ilk kez " Mezarlık" hikayesinin yayınlanmasını istedi.

MEZARLIK

Bir köy, 50 metre ileride beyazlara bürünmüş mutsuz bir gelini andıran üzerindeki topraklar kurumuş bir mezarlık.

Köylüler her zamanki gibi beyinleri kavuran güneşe bakmaksızın çalışıyor hafif yeşile dönmüş patatesin boğazını dolduruyor, fasulyeyi suluyor, elma ağaçlarının etrafını sarmış türlü otları temizliyor, küçük çocuklar ceviz ağacının gölgesinde toprakla oynuyor, salıncakta sallanıyorlar birkaçı acıkmış olacak ki annelerine sesleniyor 'ne zaman yemek yiycez ya' .

Bir ara Pire Hasan cebelleştiği topraktan başını kaldırıyor kazmanın sapını tutmaktan şişen, su toplayan ellerine bakıyor gelişi güzel sıkıyor ellerini sanki acısı geçecekmiş gibi. Çok çalıştığı için köylüler ona Pire Hasan demişlerdi kendini bildi bileli çalışmış köyün en fakiri iken en zengin adamı oluvermişti köylüler ona gıpta ile bakıyor kadınlar kocalarına hep onu örnek gösteriyorlardı.

Hasan kaldırdığı başını hala indirmemiş, dikkatle çaprazında ki mezarlığa bakıyordu. Babası, annesi, daha ömrünün baharındaki mis kokulu kıvırcık saçlı Abdullah'ı oracıktaydı toprağın altında yaşasaydı şimdi komşunun oğlu Hüseyin'le aynı yaşta olacaktı, yağız gencecik bir delikanlı. Düşündü Hasan; sevdiği üç insanın bedeni oradaydı lakin elinden bir şey gelmiyordu ne kadar da acizdi hadi yıllara meydan okuyup zengin olan Hasan kaldırsana oradan sevdiklerini yada ölümsüz yapsana kendini hiç ölme hep sağlıklı ol çalış yada engellesene olacakları, büyümesin mesela kızın günün birinde gelip almasın yabancı bir adam senden, noldu! Koca Pire Hasan elinde değil dimi. Annesinin sözleri aklına geldi ne de güzel ve doğru söylemişti üstelik ölüm döşeğindeydi ama hala oğlunu düşünüyordu.

Hiç unutmam yaşlılıktan kırışmış suratı gri renk almış, ağzının kenarları kurumuş son kez bir yudum su isteyip yumuşatmıştı kuruyan boğazını ve dişleri olmayan ağzını açıp morarmış dudaklarını kıpırdatarak "oğlum bak ben ölüyorum herkesin er yada geç yaşayacağı sonu yaşıyorum Rabbim merhamet ettide hastalık çekmeden göçüyorum bu yalan Dünyadan sana ana olarak son bi nasihatim var kulaklarını aç iyi dinle fakirdin çalıştın Allah karşılığını gani gani verdi zengin oldum diye sakın sakın hakkı hakikatı, doğru yolu unutma Dünya malına aldanıp ibadetlerinde tembellik etme zekatını hiç geciktirmeden ver herkese merhametli ol unutma Allah malı dilediğine verir isterse şimdi seni zelil eder o yüzden şükrü dilinden eksik etme Allah'la aranı iyi tut. " son cümlelerini zar zor duymuştu mecali olsa daha konuşacaktı hala bir şeyler mırıldanıyordu eğildi kulağını ağzına dayadı nefesi öyle güçsüz öyle yumuşaktı ki yazın esmekle esmemek arasında kalan sıcak rüzgar gibiydi kelime-i şahadet getirdi göz çukurlarına uçmuş gözlerini tavana dikti ve öylece kaldı ağladı hunharca hep bu anı bekliyormuşçasına.

Şimdi her şey o kadar boş geliyordu ki Hasana,onu anlıyordum. Gözleri boşlukta bir çift karanlığa döndü onu en son oğlu suda boğulduğunda oğlunun cansız,ıslak çelimsiz bedenini kucağında taşırken böyle görmüştüm öyle çaresiz öyle aciz günlerce sayıklamıştı sahip çıkamadım ona, oğlumu yaşatamadım diye bir daha nefes alamam yaşayamam sanıyordu ama bilmiyordu ki insanoğlu çiğ süt emmiş bak işte oğlunun kemiklerinin karşısında bahçe çapalıyordu. Kızmıyordum ona ne yapabilirdi ki hayat ölenlere bitiyor yaşayanlara tüm acımasızlığıyla devam ediyordu. Çalışmak çalışıp ailesine bakmak zorundaydı.

Çalışmayı bırakıp sadece oturmak istediği nadir anlardan birini yaşıyordu şuan ah bi ağlaya bilse hüngür hüngür rahatlayacaktı ama yook erkekler ağlamaz kim söylemiş bunu, bize sormuşlar mı ağlar mıyız ağlamaz mıyız? Diye geçiriyordu içinden.

Yine gözlerinden anladım gözler biraz nankördür hemen her şeyi açığa vurur hiç yalan söyleyemezdi.

Karısı Güldane anlamış olmalı ki hiç sesini çıkarmıyor koca kahverengi gözleriyle bir mezarlığa bir kocasına bakıyordu. Çocuklar artık açlıktan oynayamaz olup oturmuşlardı ağacın dibine neyse ki o kutlu kurtarıcı ses, ezan sesini duydu Hasan işte şimdi dünyadan sıyrılıp kimseye dökemediği içini onu Yaradan'a dökmenin zamanıydı ağlasa da kimse ona sormazdı. Neden ağladın?diye çocukları bile,hem sorsalar da inancımdan der sıyrılırdı işin içinden ama gerçeği karısı dışında bir Allah'ın kulu bilmezdi.

Şimdi şişedeki suyu azar azar en küçük en güzel kızı döküyordu babasına acıktığı için biraz huysuzdu ama yine de küçük ağzıyla yarım yamalak gülümsüyordu babasına toz toprak olan ayaklarını da yıkadıktan sonra karısının kıbleye doğru serdiği bir zamanlar çok beğenerek aldığı siyah ceketin üzerinde namaza durdu.

İşte hissediyor musunuz? hiçbir yerde olmayan o huzuru eşi benzeri olmayan sessiz ve kendi içinde bir o kadar gürültüyü. Şüphesiz en çok Hasan alıyordu bu zevki secdeye gittikçe yorgunluktan ağrıyan bacaklarının rahatlaması, alnı secdeye değdikçe istemsiz kapanan gözeri şimdi huşu ile kılıyordu namazını unutmuştu tüm sıkıntıları keşke demişti keşke alnım hep burada kalsa...

Ve istediği olmuştu Hasanın; sonsuza dek orada kalmıştı alnı herkes öyle hatırlayacaktı Onu; secdede can veren Koca Hasan.

ZÜBEYDE KAVAK

Mardin Savur doğumluyum. Babamın görevi dolayısıyla değişik ilçe ve illerde öğrenimimi tamamladım.
Lise sonrasında Kamu Kurumu sınavını derce ile kazandım. 2. Yıllık memurken kurumun mesleki Eğitim Kursunu kazanarak 2 yıl Ankara'da öğrenim gördüm. 1. Yılda yakın gazetecilik deneyimim oldu. Anadolu Üniversitesinin İşletme Fakültesi mezunuyum. Karabük Üniversitemizle 2013 yılında Uluslararası İlişkiler Bölümüne kayıt yaptırarak tanıştım. Halen Üniversitenin Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü öğrencisiyim.
Aldığım diğer eğitimler ise Selçuk Üniversitesinde (RaoulWallenberg Enstitüsü – İsveç (sponsor) İnsan Hakları Yaz Okulu, Ankara Üniversitesinde AB Temel Eğitimi Programı, Medipol Üniversitesinde Uzlaştırmacı Eğitimleri sıralanabilir. Ayrıca Girişimcilik, Kambiyo, Etik Kurallar, İlk yardım ve Arapça gibi konularda eğitim gördüm.
Hobilerim; resim çizmek, şiir ve öykü yazmak, fotoğraf çekmek ve foto montaj teknikleri, süsleme sanatı sıralanabilir. Ayrıca doğayı ve at binmeyi çok severim.

ASAF

Dünya kuruldu kurulalı.
Köpekler kuduralı.
İnsan denen mahluk,
Dediğim dedik olalı,
İnadıyla duralı,
Dünya hep isyan eder.
Zarardır görüp biçer....

Dağların, tepelerin ardında sesiz ama şirin mi şirin insanları birbirleri ile barışık ve mutlu güzel kasabada yaşayan Asaf adlı bir genç yaşarmış anne ve babasıyla.

Asaf 'ın anne ve babası ileri yaşlarında bir evlada sahip olmanın sevincini yaşarlarken yıllar su gibi akıp ta giderken Asaf büyüyor anne baba daha da yaşlanıyordu.

Güzel ve yakışıklı bir genç olmuştu artık. Bakanın bir daha bakıp maşallah demeden geçemediği kadar yakışıklı güzel ve temiz bir genç.

Gel gelelim o tam tanıtımla inatçı bencil dediğim dedik yılışık , şımarık kendini herkesten üstün gören yani kendini beğenen bir gençtir.

Babası Arif bey bu duruma pek üzülürmüş ne derse nafile. Asaf bildiğini okumakta ve inadında ısrarlı.

Anne Sare hanım pek güzel hanım ve sesiz. Ve her zaman
e... evlat bu bizim evladımız ne yapalım assan asılmaz satsan satılmaz dışarı atsan hiç olmaz der eşini sakinleştirirmiş.

Asaf yıllar sonra aileye gelen sevinçmiş. Bu tam anlamıyla bir mucizeleriymiş. Bir evlat sahibi olmanın güzelliğiymiş canları biricik evlatları. Üzerine titrer ve başka hiçbir şey demez, diyemezlermiş artık.

Asaf büyüdükçe istekleri artan kimseyi dinlemeyen sevgide saygıda ölçü bilmez bir delikanlı olmaya devam etmiş. İnatçılık, bencillik ve diğer huylar hiç değişmemiş daha da perçinleşmiş.

Yıllar geçse de inat geçer mi bencillik biter mi saklı iyi huylar gün yüzüne çıkar yeşerir mi bilinmez ama geriye dönüp bakıldığında yılların su gibi akıp gittiğini, anne ve babanın daha da yaşlandığını görmemek olmaz. Ellerinde bastonlar adımlar bebek yürüyüşü gibidir adeta. Yüzlerinde gülücük kalplerinde ve hareketlerinde hep iyilik vardır. Kuşları, tavuklarını besler .ağaçları sular etraflarını pekte temiz tutarlardı. Birde pamuk adlı kedileri pekte severdi evdekileri.

Yıldızı bir Asaf ile uyuşmazdı. Kıskanırlardı sevgileri. Paylaşamazlardı iki kuma gibi. Yıllar yılları kovalar Asaf artık evlilik çağma gelmiş bir adam. Eğitim, askerlik arkasından gelmiş evlilik.

Birde çocukları olmuş adları Elif ve Melik.

Eşi, Hülya pek tatlı pek hamarat. Pek sesiz ve sabırlı. Evlatlarına fedakar ve şefkatli. Büyüklere saygılı küçüklere sevgili. Asaf artık bir baba kızar döker pek kaba. Yıllar değiştirmemiş onu üzer hep onu bunu.

Anne baba pek üzgün ve de süzgün hülya yaşarmış hep hüzün. İnsan değişmez mi tekbir gün. Ne iyilik yaparmış ne de inattan cayarmış. Doğru tek kendi doğrusu ne derse olmalıymış gerisi hep boşa sayarmış.

Bir gün Hülya hastalanır. Eli ayağıdır Asaf m. Çocuklara bakamaz hiç ev işi yapamaz.

Gel zaman git zaman aradan geçer uzun upuzun bir zaman. Hülya hala hasta çaresiz. Yatağından kalkamaz yatar öylece adeta hareketsiz.

Aranır hastalığına bir çare .götürülür derman bulunabilir hayaliyle her yere. Bulunmaz hastalığına hiç çare Asaf durgun Asaf perişan Asaf çaresiz.

Ölçer biçer kendini birde neler ettiğini. Nasıl geçmiş onca yıl hep dediğim dedikle. Bakmış bir kendine birde çaresiz masum eşe.

Çocuklar köşede hareketsiz ortada cenaze var dersiniz. Neşe diye bir şey yok. Etraf sesiz mi sesiz.

Ellerini sıvar kalkar ayağa. Döner durur odada dudaklarında dua.

Birden kapı çalınır mevsimlerden kış aylardan ocaktır.

Bekledikleri kimse yok kapı çalınır tok tok.

Hemen koşar kapıya açar bakar dışarıya.

Gelen yaşlı bir dede. Elinde minik file içi dolu meyveler ve daha neler, neler.

Dede duymuş Hülya' yi. Üzülmüş kalkmış gelmiş. Bir de geçmiş olsun demiş.

Asaf şaşkın ve ürkek. Bu dede ne isteyecek.

Biraz müsaade ederseniz diye başlamış söze. Şehirden gelmiş devam edecekmiş köye.

Asaf bir dedeye bakmış birde düşünmüş anne ve babasını. Onlarda kalsa bu sağukta dışarıda ve yalnız. Hemen buyur etmiş ilk defa bir misafir.

Şaşırmış ne yapacak nasıl memnun kılacak.

Şaşılacak şey Asaf mı bu bunları yapacak misafiri böyle güzel karşılayacak.

Aman dede buyur gel hava çok ama çok soğuk. Bu havada gidilmez ne köye ne başka yere. Dinlen sen bu gece bizde var dedemiz ol sen bizim.

Der ve hemen koyulur işe. Anne ve babası da yanındadır Asaf m. Koşarlar Asaf m yardımına misafirine izzet ve ikramına.

Dede; şaşkın ve ürkek. Acaba iyimi burada beklemek!

Akşam iyice oldu. Dışarıda soğuk arttı iyice. Evlerinin içi sıcak ve rahat.

Yemekler hazırlanır, buyur edilir sofraya. Oturur yer. doyarlar ziyade olsun der kalkarlar.

Dede müsaade ister Hülya'nın yanma geçer. Biraz sohbet edince pek sevinir gelinde.

Artık namaz vaktidir. Misafir oda ister namaz kılabilir miyim der.

Asaf sevinir bu isteğe hemen gösterir köşe odayı eliyle buyur diye.

Koşar önden açar kapıyı. Serer en güzel seccadeyi doğru kıbleye.

Bırakır misafiri yalnız hazırlarlar odasını Sare annesiyle.

Yolcu dede yorgundur erken kalkıp erken çıkar hesabı.

Dede kılar namazı ardından açar ellerini Allah'a dua eder

Allah'ım sen affet beni ve bu Asaf beyi.

Der.

Kıvranır yanar içi, duada yakarışı duyulur arştan.

Kabul olur duası Hülya bulur şifası.

Neler olduğunu anlayamazlar.

Uyandıklarında inanamazlar.

Hülya ayakta iş yapar. Çocuklar neşeyle kahkaha atar.

Ne idi bu hastalık, nasıl oldu da kalktık!

Hülya şaşkın Asaf şaşkın. Gözlerde ve yüzlerde mutluluk ve sevinç.

Arif baba Sare anne pek sevinçli pek şaşkın.

Çocuklar hoplayıp zıplıyor, sesleri yankılanıyor, evde şenlik havası.

Komşular duyar coşkuyu, koşar geçmiş olsuna.

Hep sevinçli, hep mutlu. Kasaba hepten coştu.

Gel gelelim dedeye kıvranır halden hale Asaf görünce öyle çeker dedeyi köşeye.

Söyle dedem ne bu halin. Neden kıvranır durursun. Bir şey mi dokundu söylemez kendini üzüp durursun.

Dede derki

_yok. oğul bir suç var ortak olduğumdur. Beni Affetse Allah, kul Affeder mi der dururum. Sormaya bir türlü yüz bulmam içten içe utanır, üzülür kudururum.

Asaf çok merak eder iyice bakar dedeye acaba ne söyler öyle kimden af ister diye.

Anlat der

_ Anlat dede bakayım belki bende çaresini bulayım. Uğur getirdin sen bana ne yapsam az sana

Dede utangaç dede pişman, dede üzgün, dede afların peşinde

Asaf görür dedeyi ne kadar içten ve ne kadar üzgün diye.

Anlat ısrarına başlar sözüne dede af dilemek niyetiyle.

Yıllar önceydi bir yaz akşamı, tarlam köyden uzaklarda sizin buraya yakındadır. Çok çalıştım. Tarlamda yorulmuştum. Minik bir kuyu açmak istedim. Belki su gelir veya yağmur suları birikir su ihtiyacımızı karşılarız diye. O arada eşşeğim düştü bu kuyuya birden bire.Ne yaptıysam olmadı çıkaramadım o yerden.İşte tam yorulmuş ve hava kararmak üzereyken bir delikanlı gördüm bana yakın bir yerden geçen.

Seslendim.Evladım bir bakar mısın bana yardım eder misin? dedim

Delikanlı baktı baktı bana

ne yardımı dede Ana Allah yardım etsin Allah baksın deyip geçti.

_Neden yardım etmesi gerektiğini merak dahi etmedi. Ve yardıma gelmedi.Buna çok içerledim ben içimden hiçte istemeden beddua çıktı birden. Benim nereye ne için acele ettiğimi bir bilsen sen de yardım isterdin derken. Allah'tan aynısını sen de bul yaşa derken uğraştım bütün gece işte ben bu öfkeyle. Sorunu hal ettim yalnız içimde kin nefret beddua amansız.

Gece yarısı geçkin vardım kendi evime. Ellerimde su toplamış,kanamış halimse tozla pek perişan.

Beni evde bekler hatunum masum garip ve de yatalak. Bir şey yapıp beni kimseye soramayarak. Yalnız kalmış çaresiz ölüp ölüp dirilmiş.

Ben olmazsam o olmaz ona kimse bakamaz. İşte evlat bu yüzden ben beddua etmiştim içten.

Duydum yıllar sonra çaresiz genci bu çektiği cefayla.

Onun için kalktım geldim size, içeride duamı ettim en içten içten iyice Allah'ım kabahat gencin, çekmesin bu güzel gelinim. O da toymuş ne diyelim.

Duamı kabul etti, eşine şifa verdi. Şimdi sıra şendedir af dilemek erdemdir. Dede kalkar ayağa

Af et beni ey oğul der

Asaf utangaç pişman. Yüzü yerde süzgün ve üzgün.

Eğilir dedenin eline

_ Ver hele bir elini. Affet dede beni cahillik ettim bilemedim der.

Öper koyar başına sonra derki onlara;

_ inadım, bencilliğim, kinim, kötülüğüm .dediğim dedik diye ısrarda ettiklerim bütün faydasız huysuzluğum burada bir son olsun bu benim Allah'a yeminim olsun.

Yaptığından utanmış cezasını anlamış.

Dede affetmiş onu bir de nasihat etmiş.

Keşke bana yardım etseydin eve erken gitseydim ve bende sana hiç beddua etmeseydim.

Bil kıymetini ailenin, akrabalarının ve de çevrenin. Ne oldum deme hiç, ne olacağını bilemezsin hiç. Kul kuldan üstün değil küskünlük iyi değil. Huysuzluk başa bela dolama sen ayağa. Kalbini hep temiz tut ve inadını da unut. 21/02/2020

"Şu fani dünyamızda, inat , bencillik ve kendini beğenmişlik insanlığa en çok zarar veren buylarımızdır. Mutlu olmak ve yaşamak istiyorsak hep birlikte, iyilik yapmalı ve dünyayı paylaşabilmeliyiz. Herşeyden önce mütevazi olmayı öğrenmeliyiz. Gitmeden dünya'da bir iz bırakın o da iyiliğiniz ve güzel eseriniz olsun."

BU BİZİM HİKAYEMİZ 2

KAPANA KISILMAK(1)

Kapana kısılmak: [1] Ele geçmek. [2] Tuzağa düşmek. [3] İçinden çıkılamaz zor bir durumda kalmak.

Evet, ben kendimi tam da bu tanımdaki gibi kapana kısılmış hissediyorum(

Bu his öyle bir his ki çaresizliğin, içinden çıkılamaz bir halin,dünyanın üzerinize, üzerinize gelişi gibi bir hisle günü güzel yaşayamamanın ve bir karabasanın gecenize kâbus olması gibi nefes alamamanız gibidir.

İşte, tamda budur, nefes alamamak ve yaşadığını hissedememek.Dualar sizi ayakta tutabilir ama bir çıkış yolu için mücadeleniz şart.

Olmazsa olmazınız olmalı mücadele.

İster hayatla, ister günle, ister doğanın getirdikleriyle veya sunduklarıyla. Başarılı olmak ve sorunsuz bir hayat sürmek için çaba yani mücadele yani emek yani girişim şart. Bunun içinde en önemlisi kendine güven şart.

Bir yerde oturup pineklemek, tembel tembel oturmak, kendini çok çaresiz hissedip kadere yanmak ve hayatı içinden çıkılmaz bir haliyle kabullenmek ve yaşamak. Aslında böyle yaşamak ölü beden gibi,ruhsuz kalmakla aynı.

Hayır... Bu benim yaşam felsefem olmamalı.Ben en azından şimdi böyle kalmamalı ve böyle yaşamamalıyım...

Bu hayat benimse güzel bir hayat olmalı benim için. Yaşamın mutluluğunu hissetmeliyim. Kapana kısılmak, çaresiz kalmak, kaosu kabullenmek!

Hayır...

Lanet şeytan defol çık git hayatımdan.Bu benim yaşamam gereken bir hayat bir bu bir yazgı hiç değil.

Allah'ım beni sever.Bilirim... Çünkü görmesem de şeklini şemailini, gül cemalini yani hiçbir şeyini bilmesem de o hep vardır, var olandır.

Dün koca Başkentte ilçeler arası hava değişimini gördüm.

Aynı şehirde mevsimlerden kış ve şubat ayındayız.

Bir ilçede yerler kupkuru hemen devamı ilçede yağmur yağıyor ve benim ikamet ettiğim ilçemse karlara bezenmiş. Her yer bembeyaz. O ne muhteşem ne güzel bir manzara. Ve hava mis gibi temiz mi temiz.

Gökyüzü adeta bizimle kartopu oynar gibi.Lapa lapa kar yağıyor ve ben bu güzelliğibüyük mutluluk içinde seyrediyor ve gülümsüyorum) Çocuk olmak geçti içimden ve kartoplarını hoplaya zıplaya tek tek yakalamak geçti)

Ne derlerivarsın desinler,bazen her şeyi düşünmeden de yaşamalı insan. İçinden geldiği gibi koşmalı, coşmalı çocuk gibi olabilmeli. Çocuk yanımız hiç ölmezsin.

Öyle bir düşünce sardı ki beni. İşte bu muhteşem, güzel doğa olayı evrende bir gerçeğin mutlak varoluşunu gösterdi, anlattı bana...

Hayata 1-0 yenik doğmuşum.

Çünkü ben bir kız olarak dünyaya gelmişim.

Bilirsiniz işte. Annemin istediği bir erkek evlat olma şansına sahip olamamış bir kız evlat. Doğuda kız doğmak kız doğurmak!Hem de çirkin mi çirkin bir kız çocuğu. Zayıf, cılız ve esmer. Yani halk deyimiyle kara kuru)

Üstüne üstlük şansıma annemin sütü de az geliyormuş ve uzunca bir süre bunun farkına bile varamamış. Dilim yok ki söyleyecek. İşte tam da bu nedenle huysuz bir bebekmişim ve hep ağlıyor annemi de üzüyormuşum.

Annem o kadar zayıftın ki bacakların birbirine dolanıyordu diyor)

Zayıflık kusur değildir elbette. .

Çirkinlik doğmakta çirkin olmakta kusur değildir. Mutlak her canlının güzel bir yanı vardır.İnsan için güzellik temizlikle bütünleşir, gelir... Yani bence çirkinlik: dağınıklığın kirliliğin ta kendisidir. Ve her canlı kendine göre güzellikler içindedir.

Ama inandığım ve bildiğim insanın huyunun en güzel olması gerektiğidir. Elden geldiğince, ola bildiğince.

Bazen güzel huylu bir hayvanı bile seyrederken duygulanırız ve hayretler içinde kalırız öyle değil mi? Cankurtaranacil ilk yardım görevlisi gibibir kedinin, başka bir kediye kalp masajı yapması veya kaza geçiren bir köpeği diğer köpeğin yoldan kurtarmaya çalışması veya farklı bir hayvan yavrusunun evlat edinen bir hayvanı görmekvs..gibi.Hepimizin bildiği görüntüler değil miydi bunlar.

Evet... ben kalabalık bir ailenin ortanca çocuğuyum... Bazı misafirlerin sorduğu kaç numarasın gibi sizde sormazsınız umarım)

Sormayın tabi, çünkü hiç hoş değil. Numara da neymiş canım)

Çocuklar içinde en büyük sen misin,ortancası yada küçüğü müsün? sorusu yerine kaç numarasını sormak 1,2,3,4...vsgibi galiba daha kolaya geliyor.))

Bebekken ölen rahmetli ağabeyimi saymazsak 4 numarayım,işte her neyse...Şimdilerde okullarda 4 değerli bir sayı,bir notmuş 4 almak ve 4 numara olmakta öyle sayılmalı)

Akraba, dost ve misafirlerin önlerine pek çıkmadığımdan,doğrusu zaten bana pekte sıra gelmediğinden, büyüklerim vardı ve sonrasında küçüklerim, kimsenin tanımadığı,ailenin çocuğu olarak görmediği bir 4 numaraydım ben.

Bazen gelen misafirler anneme sorarlardı

-Bu hanım kızımız kim diye?Annemin;

- bazen komşunun kızıbazen beyimin kızı diye yanıtı olurdu.

Beyimin kızı tanıtımında anneme çok acırlardı((((

-Vah vah...

-Böyle güzel ve hanım bir eşi dururken, bir başkasından mı bu kız?

diye söylenirlerdi.Ve bana karşı ısınamazlardı. Yani pekte sevemezlerdi beni görünce:((

Oysa annem benim için kızım değil demiyordu.

Espri olsun diye, çok kardeş olsak ta bana sıra gelmezse biledoğrusu biraz da yabani olduğum ve karşılarına çıkmadığım için ya komşunun kızı diyor ya da beyimin kızı diyordu.

Galiba beni koruyor kusurumun üstünü örtüyordu)

Hem ne gerek var çok kalabalık etmeye canım...Evet. İşte o ailenin kara kuru cılız çelimsiz istenmeyen kızı ben, kendimi şimdilerde kapana kısılmış gibi hissediyorum.

Ama şeytana yenilmeyeceğim...Beni cehennem çukuruna atamayacak.

Kaderim böyle yazılmamış. Direneceğim. Başarı gelir mi bilmem. Ama gelmesi için düşünmeme ve çalışmam bir çaba sarf etmem gerektiğini biliyorum.

Evet, mutlaka çalışmam ve bilinçle doğru hareketle mücadele etmem gerek.

Kimseye zarar vermeden, kırıp atmadan, döküp yıkmadan ve hatta mümkünse iyi örnek olarak güzelliklere imza atarak kendimi de bu kapana kısılmışlıktan kurtarabilmeliyim.

Neden olmasın.Bir düşünün bir kere evrendeki tüm canlılar dünyaya gelirken zayıf güçsüz ve çaresizdirler.

Ama büyüdükten sonra öyle mi?

-Hiç değil.

Güzel Allah her canlıyazekâ verir. Düşünen ve konuşan bir varlıktır, onun yarattığı insan. Aslında İnsanlar evrenin en şanslı yaratıklarıdır, Bizler bu şansın farkında olmasak ta... Çok çok şanslıyız.Allah Kaderi, kaderimizi elbette yazar.

Ama ben yazdığı kaderin tek bir çizgide gidişi olduğunu düşünmem. Bildiğim ben Âlim değilim, elbette bunu bütün âlimler birlikte değerlendirişe ortaya en gerçek çıkar.

Yani bir düşünsenize Allah kaderinizi yazar, siz suç işlersiniz buna kader dersiniz ve bunun cezası var.

Hayat bir oyundur. Hepimiz için 2 perdelik 2'şer tercihli rollü bir oyundur.

Ve siz bu cezayı bazen yaşadığınız yani oynadığınız 2 perdelik bir oyunun 1. perdesi olan Dünya'da da cezasını görürsünüz. Bazenise bu cezayı mutlak adaletiyle mutlaka göreceğiniz, göreceğimiz oyunun 2. Perdesi olan ve adıahiret, öbür dünya veya ebediyet yani sonsuzluk olan ve bir daha 2. bir ölümün yaşanmayacağı sahnede cehennem denen yerde rol alır ve belki de sonsuz bir rol olur bu rol size, bize, hepimize.

Böyle bir kader yazgısı olamaz.

Allah yarattığı canlıya kötü bir ameli yani kötü bir davranışı yazıp sonrasında bizleri bundan dolayı cezalandırmaz, cezalandıramaz...

Düşüncem şudur ki; Allah hem yazgıyı kötü yazıp hem ceza vermeyecek kadar büyüktür. Olmaz zaten böyle bir şey ona da hiç mi hiç yakışmaz yakışamaz. O affedici ve sabrı çok olandır.

İyi kötü ayırımını seçecek olan düşünmesi gereken varlıklar bizleriz, biziz benim. 2'şer tercihli rollü 2 perdelik oyun. İyilik ve Kötülük - ödülü ve cezayı tercih seçim tamamen bizim rolü seçimimiz ile belli olacak.

Onun için yazılan bir kader varsa da onun yönlenmesi iyiye ve doğruya ve 2. Perdedeki 2. Yollu ayırımla 2. Rolün güzel sahnesinde cennetinde rol almayı ödüllendirilmeyi sonsuz mutluluğu kim istemez!

Cennetinde sonsuz konaklamayı hepimiz hak etmeli istemeliyiz. Cehenneme gidiş yolu kapanmalı. Hepimiz Âdem babanın Havva annenin torunlarıyız. Dinler, diller ve renkler sonradan gelişenler bunlara da elbette saygı duymalıyız.

Onun için bu Dünya'yı cehennem kabul edip ya da cehenneme çevirip yazgı deyip te pes etmemiz gerektiğine hiç mi hiç inanmıyorum.

Allah beni çok sever biliyorum. Hem de çok çok seviyor)

Ben ona layık bir kul değilim.Ama biliyorum ki bilerek ve isteyerek bir yanlış yapmadıkça ve doğruyu, güzeli ve iyiliği amaç edindikçe o bizi hep sever sevecek.

Hatta yazgımız değişecek.Elbette amelimizingüzelliği hayatımıza da yüzümüze de yansıyacak ve yaşanacak. Buna inanmalısınız. Ben inanıyorum.

Bir gün bir öykü yazdım.

Öykümü tamamlayamadım yarım kaldı. Çünkü sonunu ne yapsam ne etsem getiremiyordum. Düşüncelerime kilit vurulmuş gibiydi. Hiçbir şey yazamıyordum.Ama yazarsam yarım kalsa da yazdıklarımda sonuna hep bir şeyler yazar çizerim. Ben bunu hep yapardım, yaparım.

Ne mi yaparım? Yazdıklarıma hep o günün tarihini ve ismimi yazar fiziki olarak yazmışsamda paraf ya da imzamı atarım. Bir olay sonrası hariç!

İşte o yarım kalmış olsa da öyküme de tarih, isim kısaltmalarımı ve parafımı atmıştım. İnanılacak gibi değil.Tam iki yıl.Öykümün sonunu nasıl getirsem diye düşündüm.Ama bir sona bağlayamadım. Ta ki bir gün notları karıştırırken o yarım kalmış öykümü bulduğumda duyduğum yazma isteğime kadar.Evet... o gün öykümü tamamladım. Hemde bana göre güzel ve mutlu bir sonla bağlamıştım.

Sonrasında ne mi yaptım.Biliyorum aklınızda kalmıştır) Evet o günün tarihini, adımı ve imzamı atmıştım.

Şimdi e... ne var bunda anlatacak diyeceksiniz!Bu bir mucizeydi...

Yani o gün öykümü tamamlayabilmem tam anlamıyla bir mucizeye işaretti.Çünkü tarih ve imzayı atarken dikkatimi çeken öykümün başında attığım gün ve ay aynı sadece yıl değişik olmasıydı. Aradan tam 2 yıl geçmişti.

Nasıl olurda bir öykünün başlangıcı aynı ay aynı güne rasgelir, yarım kalan diğer kısmın sonu da aynı ay ve güne rasgelir. İşte bu Mucizenin kanıtıdır.

En azından benim için öyleydi şimdilerde de öyledir.Hayret etmemek mümkün mü bilmem ama ben hem hayret etmiş hem de mucizelere inanmıştım.

Kaldı ki hani bir olay hariç demiştim ya işte o gördüğüm ve annemi de tanık çağırdığım kendisinin de gördükleri karşısında çok şaşırdığı ikimizin de dua

ettiğimiz o gece gördüğümüz mucizevi olay sonrası yazdığım notu ve tarihi kaybetmem hariç(O gerçek bir mucizeye tanıklıktı. Ne miydi? Sonra anlatırım.

Şanslıyım her ne olursa olsun Allah'ın sevdiği kulum.Şimdilerde kendimi kapana kısılmış hissediyorsam bundan da bir çıkış yolu bulmalıyım. Bulacağım da. İnanıyorum.

Hayat insana inişli çıkışlı yollar, virajı dönüşler veya mis gibi düz bir çizgi şeklinde kendini gösterebilir.

İnsan yaşadıkça yaşadığı dünyayı güzelleştirmeli.Güzelleştirmeli ki hem kendi hem de dünya üzerindeki tüm canlı cansız varlıklar da güzelliklerini sergilemeli.

Küçükken yaşadığım yerlerde, memleketimde hep şunu gördüm; Sabah erken kalkan anneler, ablalar evlerini süpürür ve en önemlisi sokak kapılarının önlerini dahi hafif su serperek toz kalkmasını önleyerek insanlara saygılı bir şekilde süpürür ve süpürme işlerini öylece tamamlanmış kabul ederlerdi. Kapı önü tertemiz ve gelen geçene günaydın ve hayırlı işler demek hal hatır sormakta o günün sabahındaki sohbetlerinin bir parçasıydı.

Ne güzel alışkanlık değil mi?Elbette, çok güzel bir alışkanlık... Keşke şimdilerde de bunu yapabilsek. Ne kadar güzel ve temiz dünya o kadar güzel, mutlu yaşam ve temiz nefes temiz dünya demek.

Dünya'yı yaratan yüce Allah çok güzel yaratmış.

Bakmasını bilmek gerek bakarken de görmek gerek öyle değil mi?

Ağaçlara bakın milyarlarca çeşit ve renklerde yapraklarda tonlar ve hepsi muhteşem. Gezegenlerimiz:

Güneş ve ay.

Dünyamızın süsleri gece karanlığının fenerleri yıldızlar.Hepsi ne kadar güzeller.

Ya sabah olmazsa!Hep gece karanlığında kalsak! Allah korusun...

Güneş doğmalı, gün aydınlanmalı,dünya tüm güzelliğini sergilemeli ve bizler elbette doğan güne şükretmeliyiz. Şükürler olsunAllah'ım.

Kendimi kapana kısılmış görsem hissetsem de bu güzellikleri görünce kurtuluş için mücadele ruhuma bürünüyorum.Hayat hep mücadele ister.

Yaşamak istiyorsan hele hele iyi bir yaşam kendin ve ailen ve hatta dünyadaki bütün canlılar için o zaman çalışmalısın. İyi işlere ön ayak olmalısın. Üretmelisin ve paylaşmasını da bilmelisin. Geriye dönüp bakınca pişmanlık duymamak,acı ve korku hissetmemek gerek.

Bencilliğe,kötülüğe kalbindehiçbir zaman hiçbir şartta yer vermemelisin.

Çünkü ben kendimden önce Dünya'yı üzerindeki canlı ve cansız varlıkları yaratandan dolayı tüm güzelliğini görüp seviyorum.Herkes kendinden önce Dünya'yı üzerindeki canlı ve cansız varlıkları yaratandan dolayı tüm güzelliğini sevmeli.

Sevmek güzel şey biliyorum. Bir kendimi sevmiyorum)))))

Ve biliyorum hayatta pes etmeden hep çalışmak ve mücadele etmek çözümlere ulaşmak gerek. Her zaman hiçbir şeyi kırmadan,zarar vermeden hakkını arayarak çözüme ulaşmak gerek. Mutluluk için çizgimizi sınırımızı mutlaka bilmeliyiz. Başkalarını mutsuz ederek mutlu olamayız.

Bunun için de topa tüfeğe Dünya'yı yıkmaya, kötülüğe, bencilliğe, paylaşımsız lığa da yazgıyı yanlış yönlendirip hep kader diye geçip pes etmeye hiç meydan vermemeliyiz meydan vermemeliyim.

Dedim ya"Mücadele Ruhumda Var"Buda yazgı mı yani kader mi bilmem.

Bildiğim Ve İnandığım

" Bu Kapan Kırılacak Bu İnsan Kurtulacak."